

Inregistrat la Trib. Cluj S. III. sub Nr. 847—1938.

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Karácsony.

(Felszeghy József rajza)

„Dicsőség a mennyben Istennek,
békesség a földön és az emberekhez
jóakarát“ . . .

VII. ÉVFOLYAM
24. SZ.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. DECEMBER
karácsonyi szám.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87

Akom-Bákom.

Akom-bákom sok betűje,
Bújj bele a fejcskébe.
Oly sűrű, mint rosta lika,
Hogy olvassa el Palika?

Ha ő nem is, hát Anyuka
Olvassa el minden sorát,
Várják is a jó gyermekek
Azt a kedves „Új Cimborát“.

Edda néni.

Hogy írjuk?

fok — Cap-fok, fokhagyma, foldani, fol-
doz, de ez is jó: folt, foltoz, folyam, folyó,
folyóirat, folyószámla, fonnyad, fonott, vagy
font (pl. munka), vagy haj — de van font
szó, ami régi mértékegységet jelent, forgó-
szél, forma, forr, forrott v. forrt, forral, for-
rás, forradalom, forraszt, forrassz!, forrasz-
szad, v. forraszd, fortély, foszt, fossz! (pl.
tollat), fosszad v. foszd! fotografia, rosszul
használt szó, nem magyar, helyett mondjuk
a fénykép szót, földolog, fővezér, főváros, fő,
fől, fővő (pl. étel), följön, fővetlen v. főte-
len, föld v. fed, főképp, főképpen, föld, kis-
betűvel írjuk, de mint égitest: Föld, nagy-
betűvel kezdjük, földalatti, földesúr, földön-
tűli, fölé, v. felé, pl. ajtó felé, följobb, feljobb,
fellábbad, föllebb, v. följobb, fölött, felett,
frigy, friss, fú, fúj.

Felhívás munkatársainkhoz!

Felhívjuk munkatársaink figyelmét a Cen-
zurahivatal legújabb rendeletére, mely szerint
csak azok a munkatársak dolgozhatnak a lap-
nak, akiket a szerkesztőség az alanti adatok
alapján nyilvántartásba vesz. Kérjük azért ezekre
az adatokra a legnagyobb ponlossággal egy
levelezőlapon megfelelni és postafordultával
hozzánk juttatni. 1. Név, keresztnév ... ..
2. Írói álnév ... .. 3. Milyen minőségben
dolgozik a lapnál (főmunkatárs, vagy külső
munkatárs) ... .. 4. Etnikai eredet ... ..
5. Állampolgársága ... .. 6. Születési év,
hó, nap, község, megye ... .. 7. Házas-
sági állapota ... .. 8. Kivel? Házastársa
mikor született? Annak etnikai eredete, állam-
polgársága, ha férfi, annak katonai igazolása,
livretjének száma, rangja, contingentje, ezrede
... .. 9. Rendőrségen nyilvántartott sze-
mélyazonossági igazolványának száma ... ..
10. Lakhelye ... .. 11. Volt-e büntetve ... ..

Nyomatékosan hívjuk fel munkatársaink
figyelmét a fenti körülményekre, hogy sürgősen
intézkedjenek, mert csak az adatok nyilvántar-
tásával dolgozhatnak tovább is a lapnál.

TOB

Lám, akik hűség
dolnak az Új Cimborár:
karácsonyi örömet tudnak
sukkal. Ki is írjuk a nevüket példaadás
S akinek a nevét az újságba kiírjuk és meg-
dicsérjük, azt az egész országban mindenütt
olvasni fogják.

Legutóbbi tóborzásunk: Szabadi Babuka
és anyukája Buc. toborozta Benes Editkét
és Margitkát Borszék, Földi Gréta Kolozs-
vár Smeták Adélkát Széltaló.

HIREK.

Legszebb fogat címen jelent meg novem-
ber 15-i számunkban egy szép mese, amely
Teleky Dezső főmunkatársunk „A szent Anna
tó regéje” című munkájának csak vázlatos ki-
vonata. Alkalomadtán leközzöljük majd egész
terjedelmében ezt a gyönyörű mesét.

Székely Népmesék.

Most jelent meg Telekiné F. László Mar-
cella eredeti gyűjtésében díszes kiállításban a
székely népmesegyűjtemény, mely legjobb
ajándék úgy gyermekeknek, mint a Széke-
lyek szellemi kincsei iránt érdeklődő felnőt-
teknek. A számos képpel díszített, pompás
színes áblába kötött könyv ára 125 lej. Vi-
dékre 135 lej előzetes beküldése mellett szál-
litja a Minerva irodalmi és nyomdai műnté-
zet, Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

A kiadóhivatal közleményei.**Postán küldött előfizetések.**

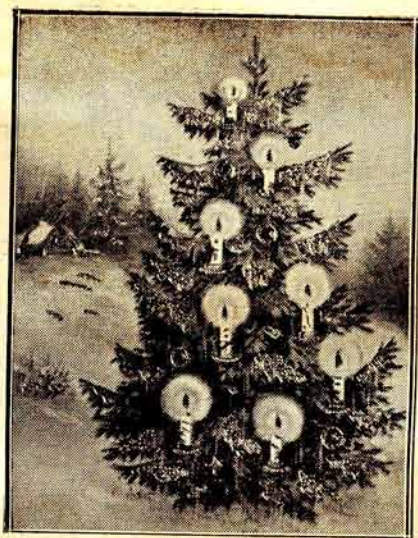
Tóth K., Nagyvárad 100. L.: 1939. jul.
1-ig. Lőrinczy G., Bukarest 100.— L.: 1939.
szeptember 1-g. Barabás L., Kovászna 50. —
L.: 1939. okt. 1-ig. Biró Zs., Szentgericze
109.— L., Szabó E. Magyarigen 150.— L.,
ifj. Lázár I. és Friedmann B., Gyergyószent-
miklós 100—100.— L., Dávidovics S., Gyula-
fehérvár 50.— L., Széll L. 200.— L., Szabady
B. Bukarest 250.— L., Ev. El. Isk. Hosszu-
falu 67 L., Zsarnóczky É. Kézdivásárhely
200.— L.: 1940. jan. 1-ig. Szabó M. Dés 50.—
L., Ongert M., Gyulafehérvár 50.— L.: 1940.
febr. 1-ig. Marx É. Nagyenyed 100 L., Ke-
resztesi O. Kolozsvár 100 L.: 1940. márc. 1-ig.
Farnos L. Marosvás 100.— L., Berde Z.
Sepsszentgyörgy 100.— L.: 1940. ápr. 1-ig.
Fehér E. Micske 100.— L.: 1940. ápr. 15-ig.
Papp I. Bukarest 100.— L., ifj. Torma M.
Csicsókeresztur 100.— L.: 1940. máj. 1-ig.
Kelemen I. Oklánd 200.— L.: 1940. jul. 1-ig.

Kiadóhivatal.

Angyali zene.

Az Új Cimborának írta: Móráné Ösz Rózsa.

Ragyogó szép karácsonyfa,
Gyertya minden ágán.
Most száll le a mennyországból
Kis angyalok szárnyán.

Muzsika szól, vidám zene, —
Angyalok vígsága, —
Szállj le közénk égi öröm,
Bár egy éjszakára.

Karácsony.

Peregnek az évek, tízével, százával. Im ezerkilencszázharminckilenc esztendő telt már el azóta, hogy a világ Megváltója a betlehemi istállóban megszületett.

Nem biborba, nem selyembe pólyálták, hanem csak úgy szegényesen vászonba, bölcső sem volt kéznél, s csak egy üres jászolban töltötte a kisded Jézus születése első éjszakáját.

Mégis tudomást szerzett születéséről ég és föld. Csillag jelent meg az égen. Csodálatosan fénylő, ragyogó csillag, melyet azelőtt nem láttak az emberek. S ez a csillag vezette a három napkeleti királyt: Gáspárt, Menyhértet és Boldizsárt úttalan-úton, ember-nemjárt vízmosásokon, erdőrengetegen keresztül, az isteni kisded születése helyéig. Óh, mert a régi írások megírták, hogy Isten megsajnálta a bűnben vergődő embereket s küld majd szabadítót, aki megváltja őket a bűn hatalmából — Égi jel fogja majd tudatni az emberiséggel, íme a Megváltó megszületett. S három király, aki hitt a régi írásokban, hitt Isten ígéretében, utrakelt amikor a betlehemi csillag megjelent az égen s mentek, mentek, amerre a csillag vezette őket.

Angyal sereg szállt alá az égből, s tudatták a betlehemi mezőn nyájukat legeltető pásztorokkal a nagy eseményt.

— Dicsőség a mennyekben Istennek, béke a földön az embereknek! — hangzott az angyali szózat. — Megváltója, szabadítója született a világnak. Ott találjátok Őt Betlehemben, Dávid városában, egy kis istállóban, menjetek, vigyétek el az örömhírt a többi embereknek is.

Örvendezett ég és föld ama szentséges karácsonyi éjjelein...

Azóta ezerkilencszázharminckilenc év telt el.

Krisztus valóban az lett: a világ, a bűnös emberek megváltója. A gyűlölet, bosszúállás helyébe a szeretet törvényeit véste a szívünkbe. Ám a megtért sok sok ember között maradtak gonoszak is, — akiket a Gonosz Kísértő tartott hatalmában: Mint, ahogy ma is igyekszik megrontani Krisztus szeretet munkáját, embert támaszt ember ellen, nemzetet nemzet ellen, — a gonosz munkája az is, hogy családok, népek válnak földönfutóvá, s Jézus születése szent éjszakájának csöndjét, ágyudörrenés, bombarobbanás reszketteti végig. Pedig millió és millió szív békességre vágyik.

Imádkozzunk kis cimborák, hogy Krisztus ereje törje meg a gonosz hatalmát végleg, s hogy a szép fehér karácsony hozza el az emberiség számára az annyira áhított boldog békét...

Szerkesztő néni.

Az öregek.

A kicsinyeknek írta: **Benedek Elek.**

Az öregekről mondok mesét, gyermekek, hallgassatok ide.

Egyszer egy obsitos katona megy, men-degél hazafelé, s amint megy a falun keresztül, látja, hogy kint ül a kapuban egy öreg ember s bög keservesen, hogy csak úgy zengett a falu belé. Kérdi az obsitos:

— Ugyan bizony miért sír kend öreg-apám?

— Jaj, hogyan sírnék, édes fiam, mikor megvert az édesapám.

— Ne mondja kend! Hiszen kend is van legalább száz esztendő, csak nem él az édes-apja?

— Hát ha nem hiszed, fiam, eredj be az udvarba. Nézd meg, épen fát vág az apám.

Bemegy az obsitos s hát csakugyan ott van egy még öregebb ember s vágja a fát, hogy egy legény sem vághatta volna különben.

Köszönti az obsitos:

— Adjon Isten jó napot, öregapám. Ugyan bizony, hogy volt lelke megverni a fiát?

— Hát hogyan vertem volna meg, mikor nem fogadott szót a nagyapjának!

— Ne te, ne, mit beszél kend! Hát még az apja is él kendnek?

— Hogyan élne! Eredj csak be a házba, ott ül a góc alatt s pipázik. Nézd meg, ha nem hiszed

Bemegy az obsitos, s hát csakugyan ott ül az öregember a góc alatt. Nagy füstöket eresztget a pipájából s morgolódik az unokájára, hogy így, meg úgy, csak még egyszer ne fogadjon szót neki, majd hátraköti a sarkát.

Köszönti az obsitos az öregembert s kérdi:

— Ugyan bizony, öregapámuram, hány esztendő lehet kigyelmed?

— Hej, édes fiam, azt én nem tudom. Hanem menj el a paphoz, aki keresztelt, az majd megnézi a matrikulában.

— De már, öregapám, ne tréfáljon, csak nem él még az a pap is, aki kendet keresztelte?

— De biz' Isten, Krisztus ügységén, él biz' az, fiam. Ha nem hiszed, nézd meg. Bizonyosan otthon találsz, mindig olvassa a bibliát.

Elmegy az obsitos a paphoz. Hát az csakugyan ott ül az asztalnál. Előtte az öreg biblia. A szemén egy nagy okuláré s babukol, olvasgat belőle.

— Szerencsés jó napot kívánok, tisztelendő szent atyám!

— Hozott Isten, édes fiam. Hát mi jobban jársz? Talán bizony páros életre készülsz?

— Nem készülök szent atyám, hanem a te nem tudom, hogy ez s ez az öregem en hány esztendő lehet?

— Biz azt én, édes fiam, könyv nélkül nem tudom, hanem mindjárt megnézem a matrikulában.

Feláll a pap, megy a könyves tékához, hogy kivegye a matrikulát.

Az ám! A téka be volt zárva.

— No, édes fiam, — mondá a pap — erősen sajnálom, de a matrikulát elő nem vehetem, mert nincs itthon a kulcs. Magával vitte az édesanyám a szülőbe!

Ha a papnak az anyja a kulcsot el nem vitte volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Adventi estéken.

Advent estéje volt.

Hárman ültünk együtt

a családi körbe.

Jó apám hallgatott,

jó anyám olvasott

sok szépet egy könyvbe.

Én csak gyönyörködtem,

lelkemből kikelve,

a sok szép mesébe...

Nem értettem mi volt

megírva az élet

legszentebb könyvébe.

És azóta hányszor

visszaszáll a lelkem

az advent estére

bűnbánatot tartva,

leborulok hittel

arra a szent könyvre,

melyből anyám akkor

minekünk olvasott,

míg apám hallgatott,

s az ártatlan gyermek

— meg nem értve a szót, —

vidáman mosolygott...

Ma már négyen vagyunk

a családi körbe

és mind gyönyörködve,

áhitattal nézzük

jó anyámnak ajkát,

olvas a szentkönyvbe.

Megtelik a szívünk,

Krisztus szeretettel

minden advent-estén.

Hiszem, hogy boldogan

ébredünk mindnyájan

karácsony reggelén.

Zombory Sándor.

Bethlehemesek.

A c s o d a.

Régi karácsonyról mesélek nektek gyerekek. Az angyalok munkájáról, Nagyanyóról és Jóskáról.

Hóapó szórta a havat. Apró tündérek csillogó zuzmarával díszítették a fák ágait. Szélurfi pedig addig füttyölt a még jéggé fagyasztott minden kis töcsát, hogy lehessen csicsonkázni a gyerekeknek. Úgy akarták, hogy vidám karácsonyt ünnepelhesen mindenki a szép fehér takaróval borított földön.

Valamennyi dolgozott, de az angyalok fáradtak a legtöbbet. Ők készítettek minden játékot, mert akkor még nem volt annyi fényes üzlet, ahol a szebbnél szebb játékok közül lehetett volna választani. Azért egész kis műhelyeket állítottak fel a mennyországban s ott ki-ki üzte a maga mesterségét. Egyik angyal babákat faragott fából, olyan karcsu derékkel, mint a darázs dereka. Kifestette szépen fehér-piros arccal. Fel is öltöztette kisasszonynak selyembe, vagy szolgálónak karton ruhába.

Nagyon szép volt az akkor, de ma nem lehet látni olyant. Mindenik angyal más-más játékot készített. Karácsonyfadísznek tarka láncot ragasztottak s almát, diót aranyfüsttel borítottak. A pogácsás angyal pedig annyi szívet s huszárt formált, hogy elég lenne tíz vásárnak is.

Serényen dolgoztak, csak Dundi a legkisebb angyalka nem csinált semmit. Elesente a csirizes tálat a lánckészítő angyaltól s úgy eldugta a felhő függöny mögé, hogy nem is tudták megtalálni. Maga hozta azután elé nagy kacagva. De a kis Dundi készült

azért, hogy ő is menjen le a földre a többiekkel. El is kérezkodott a főangyaltól s a babakészítő angyal megígérte, hogy leviszi a hátán, mert Dundi a saját erejéből nem tudta volna azt az utat megtenni. A nagy angyalok mind szerették, de azért bosszantották: Hogy akarsz menni, ha nem dolgoztál? Mit viszel a gyerekeknek?... Dundi azután neki fogott a munkának, de olyan összevisszaságot teremtet, hogy azt mondták — inkább hagyja abba, már lesz ahogy lesz.

Hát úgy is lett... Lerepült a földre a babakészítő angyal hátán. Jól megkapaszkodott a sok csomag között s nem félt semmitől. Egész úton kacagott úgy örvendett, hogy ő is mehet a többivel a gyerekekhez.

Az erdélyi hegyek öreg fenyői között szálltak le s a favágó angyaltól kaptak fenyőfákat. Dundi is kapott egy egészen kicsit s azzal elrepült a közeli faluba ott is a legkisebb házba.

Nem is volt igazi ház, csak amolyan kis kunyhó a falu végén. Ott lakott Jóska Nagyanyóval. Nagy szegénységben éltek, alig volt betevő falatjuk. Nagyanyó igen öreg volt már a munkára, Jóska meg igen kicsiny. Csak játszadozott, s hogy Szélurfi befagyasztotta a vizet, nagy öröme telt a csicsonkázásban. Az öröme csakhamar szomorúsággá változott, mert elesett a jégen s kificamította a lábát.

Na szegény Jóska... Ez éppen karácsony szombatján történt. Hozzá még nagyanyó is beteg lett.

A karácsony máskor is szegényes volt náluk de most semmit sem vártak. Csak szomorúan összebújtak az ágyban. Senki sem ölt, aki tüzet gyújtson, enni adjon és ápolja őket. A két szegény elhagyatott megölelte egymást s addig sírtak, amíg elaludtak.

Akkor repült be Dundi Jóskaék ablakán. Csak a hold világtotta meg a szegényes szobácskát. Oda vetődött a sugár a betegek sápadt arcára. Jóska nyögött álmában s Nagyanyó köhögött. Dundi csak nézte őket s úgy megsajnálta, hogy a könnye is kiesordult. Akkor látott először emberi szomorúságot, szegénységet, betegséget. Nézte őket és sírt, a könnye végig folyt a fenyőfácskán s legott gyémánt lánczá válnak. Dundi, ahogy ezt látta, rendezgetni kezdte a gyönyörű láncot. Kis tapasztalatlan ujjacskáit megszurta a fenyőfa tűlevele. Vére cseppent s új csoda történt. Piros almák lettek a vércseppekből. Dundi csak egyet gondolt s hamar pár hajszálat húzott ki arany hajából s felkötötte vele az almákat a fára. Azután örömmel nézte s az örömből csillagok lettek. Feltette a csillagokat is a fára s nyomban nagy világosság árasztotta el a szobát.

A nagy fényességtől felébredtek a betegek s úgy ámulnak, azt sem tudták, hová legyennek... Jóska hirtelen kiugrott az ágyból s olyan szerencsésen ugrott, hogy a kifémódott lába egyszerre helyre jött, nem volt már semmi baja.

Az ablakon kiáradó nagy világosság oda csalta a szomszéd asszonyt s elvitte a csoda hírét. Jött mindenki csodát látni és senki sem jött üres kézzel. Annyi kalácsot kaptak Jóskaék, hogy egy hétig sem bírták megenni. A jó szomszédok tüzet raktak, kolbászt sütöttek s meleg mézes tejet itattak Nagyanyóval, hogy ne köhögjön. Jóska kínálta a vendégeket piros almával. Olyan bodogok voltak, hogy le sem lehet írni.

Dundi pedig repült az alatt a nagy anygal hátán vissza a mennyországba. Határtalan volt az öröme, hogy boldoggá tehetette a kis kunyhó lakóit. Általa történt a csoda, az ő igaz szeretetéből fakadt amely akkor ébredt a szívében, mikor szegény Jóska és Nagyanyó szomorú helyzetét látta. Akkor határozta el azt is, hogy ezután szorgalmasan dolgozik mindig és szebbnél szebb játékokat hoz majd a gyerekeknek.

A Dundi példája megindította az embereket is. Lám mennyi minden jót hoztak Jóskaéknek. Az ő szívében is csodát tett a szeretet.

Jolán néni.

A mostoha

*Ha már nincsen édesanyád,
S kicsi gyermek vagy még nagyon,
Mostohára van szükséged,
Hogy neveljen, óvjon téged,
S bús lelkedben ürt ne hagyjon.*

*A mostoha öltöztet fel,
A mostoha fésül, mosdat,
S hogyha elvégezte dolgot,
Továbbra is marad szolgát,
Almodban is megسيمogat.*

*A mostoha tesz-vesz mindent,
Főz, takarít, szobát seper,
S ha bemocskolod a ruhát,
Ő mos neked tiszta gunyat: —
Fáradtan is ritkán hever.*

*A mostoha pótol mindent,
Édesanya puha csókját,
Fürgén mozgó hü cselédet,
Gondotosztó feleséget: —
Megszólástól még sem óvják.*

*Van valami szörnyű tévhit:
A rossz mesék meseszárnyán
A mostoha mindig gonosz,
Akkor is, ha te vagy a rossz
Ő cselszövő, kinzó sárkány.*

*A rossz mesék hatásaként
Bús lelkedben kétség támad:
Új anyácskád csak mostoha,
Nem szereted szívből soha, —
Pedig érted annyit fárad!*

*Ne higgy te a rossz meséknek,
A rossz mesék a gonoszak,
Ők vezetnek félre téged,
Kis szívedben sebet éget, —
Azért hiszed olyan rossznak.*

*Szeressed a mostohádat,
Legyél hozzá nyájas, kedves:
S mikor nem látja senki se, —
Hisz neki is vérzik szíve,
Szeme kisírt, könnytől nedves.*

*Bántják sokszor ártatlanul,
Alig akad, ki szereti;
Sorsa neki se nagy öröm,
Mint árnyék jár itt e földön,
S könnyét magába temeti...*

Vadnay Dezső.

Karácsony.

Irta: Landtné Ady Mariska.

*Ó, karácsony, karácsony:
fenyőszagú, szép álom!
A fagyos tél közepén
Égből aláhulló fény.*

*Vidám szívek, tárt karok,
dúsan rakott asztalok...
Gyermekajkon zengő dal:
Eljött mennyből az angyal...*

*Ma csókot kap az árva
szomorú kis arcára.
Új ruhát a testvére,
kicsi Jézus kedvére.*

*Koldusnak is kalácsot
küld ma Jézus, az áldott.
Didergőnek meleget,
gyógyulást a betegnek.*

*Szép karácsony, szent ünnep,
tedd jobbá a lelkünket.
Legyen mindig kitárva
a szenvedők számára!*

Mihály bácsi angyala.

Fiúka ott szánkázott az orvosi lakás előtt. A gyér havon nagyokat döccent a kicsi szánkó, de hát a szánkót Mihály bácsi barkácsolta, nincsen is a nagyvilágon párja. Mihály bácsi önkéntes pesztonkája kicsi fiúknak. Becsületes foglalkozása: kocsis. Ő szállítja a betegekhez fiúka apukáját, de fiúkat, pötöm polvásbaba kora óta, annyi szeretettel vette körül, hogy első szava is ez volt: „Mi-háály. Mi-háály!” Most is élénk beszélgetést folytattak ilyenformán:

— Ma nem is sírtam Mihály bácsi!

— Ajnye be jó kicsi gyerek! — csapta rá Mihály elismeréssel.

— Maga sem sírt, Mihály bácsi!? — érdeklődött a kis fiú.

— Én aztán nem! — állította keményen Mihály, még csak az kellene, hogy most sírjak s meghallják a kis angyalok! Hát a ruhácskával, hogy állunk!? — érdeklődött Mihály. — Nem piszkolta el!? Mint látja most is ott csücsül egy kis angyalka azon a selyemfelhő párnácskán, s éppen ide kukueskál, oszt vizsgálgatja tiszta-e a Maga ruhácskája!?

Fiúka elszontyolodva nézett a pihés felhő foszlányokra s bátortalanul vallotta be, hogy a Cirmos mindig elpiszkítja a ruhácskáját.

— Ajnye, hogy a kánya csípje meg a Cirmost! Kergesse el Fiúka, mert még baj lesz a ruhácska miatt! Oszt mondja csak --

hajolt közelebb nagybizalmasan Mihály —
— e segített Magácska is a Cirmosnak a
piszkításban!?

Fiúka izgett-mozgott a kicsi szánkóban,
végre is bevallotta, hogy bizony ő piszkította
el a patyolat ruhácskát.

— No látja fiúka! — oktatja Mihály —
én csak amondó vagyok, a sirásra és a ru-
hára vigyázni kell így karácsony tájékán,
mert még egy láda szappant találnak hozni
szép karácsonyfa helyett a kicsi angyalok.

— Nem kell szappan... nem kell szap-
pan! — rémüldözött fiúka. — Mindig meg-
csipi szememet. Aztán édes mosoly aranyozta
be: — Tudja-e mi kell? Mihály.

— De senkinek meg ne mondja, csak a
kis angyalkának!

— Senkinek én! — erősítette Mihály.

Fiúkának még jobban kitüzesedett alma-
piros pofikája, nagy csillogó szemmel árulta
el a csodálatos kívánságit: — Kicsi balta...
kicsi fűrész... kicsi bakk!!!

— Az már igen! — hagyta rá Mihály
élénk helyesléssel. — Tyü, hogy vágjuk ket-
ten a fát. Huncut legyen a szeszgyáros fa-
vágó masinája, velünk fel nem veheti a ver-
senyt. — U-gye Fiúka?

Fiúka diadalmasan nézett a messze-
ségbe, már látta magát fűrészelni a százszor
megirigyelt pompás szerszámokkal. Hogy
muzsikál a csöpp kicsi fűrész!?! hogy hullatja
a fűrészpor puha tömegét. Hogy csitit-
gat a csöpp kis balta, ahogy Mihály bácsi
szokta biztatni:

*Aprózd, aprózd kis baltácska,
Szaporodjál tűzifácska,
Jó meleg lesz a szobácska.*

És eljött a szent karácsony este. Egy
finom kis csengő ezüstös trillái felcsilingel-
tek... Fiúka és két kis nővérkéje egymás he-
gyén-hátán ujjongó visongással rohantak az
angyalok szobájába. Lobogó ragyogás volt az
egész szoba. A karácsonyfa szinkápráztató
tündöklése fénybe fűrészeltette. Elbűvölve bá-
multák a gyerekek, aztán magukhoz térve
kezükbe kapkodták a karácsonyfa alatti pom-
pás ajándékokat. Selyemszörű barit... alvó
szősi babát... kacér matyó menyecskeit.
Ujabb visongás és könnyes cuppanó csókok-
kal édes apa, édes anya százszor boldog ar-
cára.

Csak Fiúka volt néma elszontyolodott.
Fanyalogva lapogatta a nyalka hintalovat,
csalódottan tette félre a barikát.

— No mi az Fiúka!?! — kapta ölbe apuka.
Te nem is örülsz a szép karácsonyfának!?! —

De már erre Fiúkának két óriás
potyogott végig arcocskáján. —
anyuka is oda sietett.

— Ejnye, ejnye kicsi fiam panaszkodj el
mi fáj!?! — unszolta édes anyja meleg simo-
gató hangján. Fiúka édes anyja karjaiba re-
pült és sirva szepegte édes anyja fülébe: —
Nem hozott az angyal kicsi baltát, kicsi fü-
részt, kicsi bakkot!

— De hiszen te nem is izented általunk
a jó angyalkának, — szólt apuka.

— Igen, de megsugtam Mihály bácsinak
— szepegett fel Fiúka nagy szomorúsággal.

— Megsugtad Mihály bácsinak!?! — kér-
dezte anyuka élénken — No akkor nincs
semmi baj, Mihály biztosan megizente a kis
angyalkának.

Most már hárman járták körül a csodá-
latos szép karácsonyfát. — Nini! — szólt
anyuka egy zizegő zöld selyem papir alá
kukkantva — Mi van ott, nézd csak meg
Fiúka!?

Fiúka felvisít égi és földi üdvösség leg-
édesebb örömeivel. Ott van, ott van a kicsi
balta, kicsi fűrész, kicsi bakk!

Egyszerű, festetlen, nincs rajta semmi
csillogó. A fűrésznek életlen a foga, a fej-
szének fából van a foka, de mit törődik most
ezzel Fiúka. Köténykéjébe kapkodja, rohan
is már kifelé a konyhába. Ott ül Mihály bácsi
vigan füstölögve vadonatúj pipájából. Egy
pillanat alatt ölébe perdül Fiúka, mutogatja
a csodálatos szerszámokat olyan gyönyörű-
séggel, hogy ti városi cifra játékok elbújhat-
tok mélységes irigységgel.

— Mihály bácsi! Mihály bácsi! Nézzé
csak kis balta!

Tyü! az árgyélusát, de pompás kis szer-
szám! Ez már osztán döfi! — lelkenedik
Mihály.

— Kicsi fűrész is van! — dicsekszik
Fiúka.

— Még jobb mint az enyém! — álla-
pítja meg fontoskodva Mihály.

— Hát ez a kis balta! Ugy-e milyen
pompás!?! — unszolja Fiúka az elismerő szót.

— Nincs ennek párja széles e világon! —
tódítja Mihály. Nagy titokban a fülébe sugja:
— aztán tudja-e Fiúka, hogy kinek az an-
gyala hozta!?

Fiúka nagyot néz. Erre nem is gondolt.

— A Mihály bácsié! — vágja ki jó Mi-
hály ragyogva, boldogan.

— A Mihály bácsié!?! — álmélkodk Fiúka
— Hát Mihály bácsinak is van angyala?

— Dejszen még csak nekem van, láthatja
Fiúka!?

— Igaz Mihály bácsi — bizonyítja Fiúka
— csak nekem nincs angyalkám — mondja
elszontyolodva.

Már gyne volna! — vigasztalja Mihály. — Nézzen csak ide, mit hozott Mihály bácsinak a maga angyalkája.

— Mit hozott? mit hozott?... érdeklődik Fiúka boldog kacagással.

Mihály kikotorássza zsebéből és elébe rakja: vadonatúj pipa, sok-sok pakli dohány, sallangos dohányzacskó, piros pénzes tárcsa.

— Nézzen csak ide, még mi is van benne!

— Egy fényes új százasa! — tapsikol Fiúka. Aztán huncutkodva a fülébe sugja jó Mihály bácsinak:

— Pedig a maga ruháját is bepiszkította a Cirmos!

— Az ám! — hümmög rá Mihály jóízűt kacagva. — A Villám... a Páva, a két betyár csikó. Hát bizony jól fogott a maga angyalkájának a pártfogása.

— Adjon parolát Fiúka, hogy ezután is pártfogoljuk egymást!

És a csöppnyi kezecske belesimult a kocsis kérges tenyerébe. És a kis angyalkák ujjongva nézték az egyszerű szegény legényt és az elkényeztetett uri gyerek testvéri szívének boldog összedobbanását.

Rózsák a hóban.

*Kéklő hegyek között, kicsiny falucskában,
Raskadozó templom fénylő napsugárban,
Hajnali harangszó cseng a légben s száll, száll
És bent a templomban az Úr Jézus vár, vár.
Várja a lelkeket lángoló szívével,
Hogy tisztára mosson szentséges vérével.
Hogy könnyűvé tegye nehéz rabigánkat,
Hogy érette hordjuk az életigánkat.*

*Csendül a kis harang, zokogva sír hangja,
Az emberek lelkét ma már meg nem hatja.
Óh, de talán mégis nem hiába zokog,
Ott a keskeny úton valaki már kopog.
Szegény öreg ember magát úgy vonszolja,
Napi imádságát bizony el nem hagyja.
A csikorgó hóban nem gondol ő másra,
Csak az Úr Jézusra, aki ottan várja.
Nem érez hideget, nem fáj neki semmi,
Pedig alig tud már a templomig menni.
Leroskad a földre: „én Uram Jézusom!
Nyolcvan évnek terhét ime neked hozom.
Ne várj rám hiába, eljött öreg szolgál,
Hogy még utóljára látogasson hozzád.”*

*Ahogy megtört szeme visszanéz az útra,
Minden lábanyomán kivirul egy rózsza.
Fényes szárnyú angyal hajladozik érte,
A sok imádságnak ez az égi bére.*

W. Szalanczy Ilus.

Karácsonyesti imádság.

Fehér ruhás, tisztalelkű kislány totta halvány arcoeskáját két imára kules remegő kezére és könnyes szemmel fohászkodott egy rég, középkori karácsony estén fehér leányszobácskájában, fiatalon elhunyt édesanyjától reá maradt ezüstös házioltára előtt térdepeve.

„Édes jó Istenem, íme a szent estén könnyörögve kérlek, hallgasd meg az én imámat is, hiszen ma minden jó kis szolgádat megjutalmazod a földön. Én nem kérek játékot, nem kérek ékességet, sem szép ruhákat, van énnekem mindenem, de nagyon szépen kérlek Mennyei Atyám puhítsd meg az én szülőapám kemény szívét, legyen az én karácsonyi ajándékom Jézus születésének szent emlékére édesapámnak könnyörületessé, jóvá lett szíve!”

Igy imádkozott régen, régen, sok száz évvel ezelőtt egy szomorú kis anyátlan árva, aki azonban egyetlen gyermeke volt Rajmond lovagnak, a rabló hadjáratairól és kegyetlenségéről híres nagy úrnak. Az ő szobácskáját kivéve, zúgott a hatalmas szikla-vár minden terme az összegyűlt lovagok és katonák harsogó lármájától, akik a gazdag lakoma mellett ugyancsak sűrűn üritgették a csatlósok által mindegyre színültig töltött arany meg ezüst kupákból a tüzes óborokat, éltetve hatalmas urukat, a vár gazdáját, akit már nem is Rajmondnak, hanem rövidesen Ra-nak mondtak, mint az egyiptomiak Napistenét. Hatalmas volt a lovag, azzá tette félelmes ereje, kegyetlensége és a háttart nem ismerő féktelenséggel összerabolt rengeteg kincs és arany-ezüst drágaság.

Hiába volt Karácsony szent estéje, a vad szívű harcosokhoz, a magasan épült szikla várba nem ért el a kis faluk szelíd harangszava. Ők dorbézoltak és gonosz terveket kovácsolak élükön házigazdájukkal, aki nem is sejtette, hogy tőle nem messze, egy kis fehér leányszobában, egyetlen gyermeke mit kér szomorú szívvel könnyörögve az Egek Urától.

A lovag félig részegen nagyot csapott a dús lakomától raskadozó asztalra és orditva jelentette ki, hogy holnap, karácsony első napján, igen is a szent ünnepen meg fogja támadni a szomszéd vár urát, mert az kegyes ember és népét imádkozni rendelte fegyver nélkül a templomba. Nos ő ezt az urat megtanítja imádkozni, miután kifosztotta minden vagyonából.

A borzasztó tervet örömmel fogadták a martalócok és csillogó szemekkel gondoltak a másnap szerzendő gazdag prédára.

Éltették urukat, hogy majd összedültek a vár erős kőfalai és ettek-ittak, amíg csak észegen ki nem éltek rendre valamennyien a vad tivornyából.

Másnap reggel a tiszta téli nap fénye bekandikált a vár ablakain. Megpihent a kis szobában, összekulcsolt kezekkel alvó kis-lány szelid, drága arcán aztán tovább siklott és fölébresztette a vár urát.

Az előbb dörmögött, aztán kinyitotta szemeit és összecsapta két tenyerét. Erre szaladva jött be a fegyvernöke és gyors és gyakorlott kezekkel segítette fölötözteni súlyos páncéljaiba hatalmas urát. Végre készen daliásan indult kifelé. A szolga megdöbbenve nézett utána s mivel kissé bamba legyeny vot a szája is tátva maradt, mert bizony a sok esztendő óta, amóta urát öltöztette, ez volt az első reggel, hogy pofonok és rugások nélkül végezhetette tisztét.

De most nem kapott ki a máskor annyira türelmetlen lovagtól. Sőt az kilépett szobája ajtaján és lehajolva megsímogatta hű kutyája fejét. Az okos, húséges állat küszöbén aludt örökké őrizve azt, akitől eddig csak rugásokat kapott. Boldog vinnyogással követte tehát, először életében részesült gyöngéd simogatásban szegény kutya.

A reggeliző szobában már állig fegyveresen várakoztak urukra a harcosok, előre számígtatva, miket vásárolnak majd rablott aranyaikon.

Az úr megbólintotta feléjük fejét, (először életében, mert rendszerint csak akkor vette észre őket, ha parancsokat osztogatott nekik, vagy dorbézolt velük) aztán leült és megreggelizett. Senki sem mert moccanni sem.

Reggeli után fölkelt és kinyitotta az egyik ólomkarikás ablakot. Lentről a kis falucsakából fölhallatszott gyengén, de tisztán csengően a karácsonyt hirdető harangoeska szava.

A lovag hallgatta egy darabig, aztán lassan levette fejéről a nehéz sisakot és lehajtotta imádságos alázattal bozontos koponyáját.

Amikor megfordult és meglátta a szájukat is nyitva felejtett harcosok és szolgák elbámulását, rájuk szólt erélyesen (nem, már nem ordított): „Mit néztek engem, takarodjatok templomba és imádkozzatok. Kérjétek Istent, legyen elnéző bűneitekkel szemben!”

„Te pedig” — rendelkezett kincstárnokának, aki szinte szoborra merevedett ekkora változás láttára —, meg fogsz ajándékozni minden szegény embert, aki segítségre szorul, ha kell az egész falut!”

És megindult a nagy úr, hogy csókkal ébressze föl eddig gonoszságai miatt elhanyagolt árva gyermekét.

Régen, a középkorban, karácsony első napján egy hatalmas sziklavár fehér lány szobájában, a kis házioltár előtt térdepelve, boldog hálaadással tiszta szívében összekulcsolt kezeikéi közé szorítva apja hatalmas tenyerét imádkozott egy boldog gyermek, megköszönve Istennek a leggyönyörűbb karácsonyi ajándékot, apja jó szívét és a törekény kis alak mellé lassan letérdelt a hatalmas páncélos lovag sötét alakja és meghajtva eddig dacos fejét, imádkozni tanult gyermekétől.

És azóta a környékbeli kis falucsák szelid, dolgoz népe, bizalommal nézett a hatalmas sziklavár felé, ahonnan segítséget kapott gondjában-bajában Rajmond úrtól, akinek nevét mindeddig rettegéssel és félelemmel emgették.

E. Ónody Rózi.

Karácsony előtt.

Azt kérdezi mamájától

kiváncsian Gézuka:

*Vajjon mit hoz karácsonyra
énnekem Jézuska?*

Szófogadó gyermek vagyok

és én már hétbe járok,

Azért én a Jézuskától

Most sok szép mindent várok:

Sugármagas karácsonyfát,

sok cukorkát rája,

Nekem való játékokat

rákva mind alája.

Hintalovat, vasdereset,

szilaj, büszke Rárót,

Zöldre festett kis kocsit és

fürgén, gyorsan járó.

Ezüstszőrű barikákat,

nyakukra kis csengőt,

Szájmuzsikát, réztrombitát,

szépinszólót, — zengőt.

Piros, forgós huszársákót,

fényes kardot, puskát,

Mindezeket hozza nékem,

kérem a Jézuskát!

Vincze Sándor.

Uj Cimbora jóbarátai.

Egy kedves öreg barátját mutatjuk itt be az Uj Cimborának. Fölföldi Mihálynak hívják. Több, mint 80 éves, de most is fiatalos frissességgel tesz, tevékenykedik az ifjúságért. Szép indulót küldött az Uj Cim-

borának, amelynek a szövegét és dallamát is ő szerzte. Ha Isten éltet bennünket, a tavaszi hónapok elején le is közöljük ezt az indulót.

Róka Rézi jövődőt mond.

Irta: Teleky Dezső.

Volt egyszer, hol nem volt egy róka néni. Róka Rézinek hívták. Ez a Róka Rézi nagyon ravasz volt, még a szeme sem állott tisztességesen a fejében. A dolga még sem ment valami fényesen, elhatározta tehát magában, hogy ő bizony felcsap kártyavetőnek. Kártyából fog jósolni. Mindenkinek megmondja jövődőjét. Természetesen a kíváncsiaknak csak jót és szépet fog hazudni, de nem ingyen. Pénzt kér tőlük. Azaz pénz helyett inkább ennivalót követel. Mondjuk tyúkot, récét, libát, bárányt, szóval pecsenyefélét.

Valahonnan szerzett egy csomag kártyát, aztán ákom-bákom betűkkel bevészte barlangja fölé ezt a három szót: **Róka Rézi jövődőmondó.** Végül megkérte Szajkó Sárít, az ő legjobb barátnőjét, hogy repülje össze az erdőt és cserregve hirdesse ki, hogy a mindentudó Róka Rézi csekély díjazással bárkinek jósól. Legkisebb fizetés egy csirke, a legnagyobb: egy kövér birka, kivételesen elfogad jó érett vadkörtét is. Pecsényéhez nagyon jól illik a vadkörte.

Mikor az erdőben elterjedt ez a csodálatos hír, az állatok egymás után jelentkeztek a barlang előtt. Mindegyiket ölte a kíváncsi-

ság, hogy vajjon micsoda titkot rejteget homályos jövője? Első vendégnek egy bársornyos szőrű menyét állított be. Menyét Mancin volt a neve. Leány léte persze, hogy kíváncsi volt. Mint szorgalmas majorságpusztító a hátán hozott egy nagy kendermagos kakast. Róka Rézi reszketett örömeiben. Alig tudta a kártyákat kiosztani. De mondott is Menyét Mancinak annyi sok szépet és jót, hogy, ha annak a sok hazugságnak csak a fele teljedne be, Mancin önagyságánál nem lenne boldogabb teremés a viágon.

A második vendég egy nyúl volt. Tapsi Tamás névre hallgatott. (Bár legény volt ő a talpán, úgy látszik, hogy a legények közt is akad egy-egy kíváncsi.) Hát ez a boldogtalan teremés egy óriási káposztfejet hozott. Akkor káposztát, hogy alig cipelte. Azt hitte, hogy ennél pompásabb ajándékot senki fia sem hozhat a jósnőnek. De nem így gondolkozik Róka Rézi, aki a káposztát undorodva nézi.

— Ül ide előmbe! Neked nem kártyából jósolsz hanem a tenyerédből. Add ide a praclidat, hadd lássam, mit mond?

Tapsi Tamás odanyújtotta a markát. Róka Rézi megfogta s jól meg szorította. —

Na gazember, megvagy! Hát te még csúfodsz velem? Mi? Káposztát hoztál, hogy falatja megakadjon a torkomon?

Szegény Tapsi nem védekezhetett. Egy pere alatt: volt nyúl nincs nyúl. Róka Rézi az utolsó falásig megette Tapsi Tamás úrfit.

No ez jól sikerült!

Hát egyszer csak jön egy farkas, ennek meg Ordas Orbán volt a neve. Róka Rézi-nek régi ismerőse. Bizony — szó köztünk maradjon — Rézi néni ki nem állhatta Orbán urat, mert ez is nagyon falánk állat volt. Két falánk pedig nem fér meg egy csárdában, akarom mondani: egy erdőben.

Elég a hozzá, Ordas Orbán egy szép juh-combball kedveskedett. Róka Rézi boldogan mosolygott a bajsza alatt: Ezért már érdemes szépeket hazudni! Mindjárt elővette a kártyákat, aztán a lapokat nagy hókusz-pókusz közben kirakosgatta.

Igen! Igen!... — mondta vigyorogva — Én nagyon boldognak látom a maga jövő életét... De, hogy bebizonyítsam, miszerint multjának legrejtélyesebb titkát is ismerem, mondok egy pár nevezetesebb dolgot. Maga tisztelt Orbán úr, nagyon szereti a bornyuhúst. Sőt a vesepecsenye is kedves ételei közé tartozik.

— Nagyszerű! Nagyszerű! Eltalálta! Ejnye honnan tudja olyan jól az ízlésemet? Különben egy jósnő hogyan tudná! — lelkendezett a farkas egészen magán kívül.

— De a bárányhúst is nagyon szereti Orbán úr! S mindig azon a véleményen van, hogy jobb ma egy bárány, mint holnap egy veréb.

— Pompás! Pompás! Éppen így gondolkozom! Na már ezek után valóban bízom a kegyed szavában. Ha a multamat ennyire ismeri, akkor a jövőmet még jobban tudja. Tehát olvassa ki a kártyákból, hadd halljam már egyszer!

Róka Rézi mindjárt meg is kezdte: Ez a tőkfilkó, ez maga, kedves Orbán úr!

Igen? Hehehe!... tehát én vagyok a tőkfilkó! Rendben van... No és azután?

— Azután ez a veresalsó, ez egy kovácsmester... még pedig az a kovácsmeter, a közeli falunak az innenszög végén lakik...

— Tudom, tudom... — felelte a farkas elégedetten. — Látásból ismerem azt a keménykező embert, akinek a keze alatt még a vas is szikrát vet. Na csak tovább, mi van vele?

— Azt is elmondom. De előbb itt ez a makkhetes! — folytatta Róka Rézi a mondókát. — Ez jelenti azt a hét óriási pekingi

récét, amely ennek a kovácsnak az udvarában hápogni szokott.

— Nagyon jól van... tehát hápogni szokott... Ertem, értem...

— Aztán látja ezt a tőkászt?

— Látom, látom! Hogyne látnám! Még elég jó a szemem!

— No hát ez a tőkász nem mutat egyebet, mint azt a kövér disznót, amely szintén a kovács udvarában található egy szép ólacs-kában... Mondhatom Ordas koma, hogy magára ott nagy szerencse vár. Ez a zöldtizes, zöldnyolcas sok, sok szerencsét jelent. Örömeiben kigyelmed nemcsak kéket, hanem még zöld csillagokat is fog látni, ha oda elmegy ma este...

— Nagyszerű! Kék és zöld csillagot még úgy sem láttam! Kíváncsi vagyok rájuk. De hát minek fogok úgy örülni? Mit csináljak én ott a kovács udvarában?

— Ejnye, ejnye! Hát maga ilyen kis-eszű farkas? Mikor ott van a disznó, mikor ott van a hét pekingi réce, csak a lábát kell utánuk kinyújtania s mindegyik a magáé lehet!

— Szeretem ezt hallani. De hát hogyan? A disznó és a récek nincsenek elzárva?

— Dehogyan nincsenek! Csakhogy én azt is meg tudom mondani, hogy az ólak ajtaja hogyan nyílik meg?

— Mondja... mandja...!

— Hármat kell ordítania!

— Kinek? Nekem? No ordítani éppen jól tudok! Azt azonban kijelentem, hogy én a kovácsnál nappal nem vizitelek.

— Éjszaka menjen oda! — felelte Róka Rézi! — Csakis éjszaka, mikor már lecsendesedett a ház, mikor a lámpát leoltották s a Hold feljött az égre... Kutya nincs a ház-nál... nyugodtan odalopakodhatik az udvar végére, ahol az ólak vannak. Ott aztán egy nagyot rikoltson. Erre a disznó és a récek úgy megijednek, hogy megdermednek s még meg sem tudnak többet mozdulni. Kis vár-tatva még egyet ordítson, mire a lakatok lehullanak a zárokról... Most vár egy darabig, azután harmadszor is rikkantson egy jó nagyot, erre aztán az ólak ajtajai mind kinyílnak. Ekkor már nyugodtan megfoghatja a megdermedt állatokat, s beteheti a tarisnyájába. Ha akarja elviheti az összezt.

A farkas megköszönte a jótanácsot s késő este, mikor már feljött a Hold elment a kovács udvarába. Valóban az udvar bátsó részében megtalálta az ólakat. — Rendben van hehehe! Mégis kitűnő jósnő az a Róka Rézi!

— No hát gyerünk! Munkára fel! — ösztökölte magát a farkas. S torkaszakadtából ordított egy cifrát.

Mi volt ez? — kérdezte benn a házban a kovács mester, s a hajaszála is felborzadt az égne. Azonnal kiugrott az ágyból, az ablakhoz rohant, hát az udvar végén a holdfényben meglátta a farkast. Nosza felébresztette a kovácssegédeket... Gyorsan... gyorsan!... mindegyik vett egy vasdorongot a kezébe s kisiettek az udvarra.

Mikor Ordas Orbán a másodikat rikoltotta, éppen becsapódott utánuk a ház ajtaja.

— Ahá! — szólta a farkas örvendezve — biztosan most esett le a lakat a zárról... Mégis csak okos jósnő az a Róka Rézi, hogy áldott legyen neki minden lépése.

S amint a disznóólban gyönyörködve, a harmadik ordításra készült, egyszeresak váratlanul éppen a feje búbjára kapott egy csapást.

Jaj, jaj! Valóban kéket-zöldet látott maga előtt s egyszerre csillagok röpködtek a levegőbe!... Zsupsz! — még egyet kapott. Ezt egyenesen a hátsó lábának horgasinára... Zsupsz! — a harmadikat a sonkájára... No de kérem... kérem... hohó! ennek már fele sem tréfa... a műrok sem répa!... Szerencséjére jó nagy rés tátongott a kerítésen... azon valahogy kikecmergett ökeme, hogy hogyan? miként? maga sem tudta aztán kiérve a mezőre vinnyogva, nyögve, úgy szidta hőhérozta Róka Rézit és minden nemzetségét, hogy egy fikarenyi becsületet sem hagyott rajtuk. Sántikálva, véresen, rongyosan egyenest Róka Rézi barlangjához igyekezett. Útközben esküdözött nyakra-főre, hogyha megtalálja azt a csalót, hát így meg úgy, meg amúgy! Csakhogy Róka Rézinek is volt ám magához való esze, s a barlangból idejében megszökött, eltűnt mint a kámfor. Szébb vidékre költözött.

Ordas Orbán nagymogorván elbicegett Bagoly Bertti bíró úrhoz, hogy panaszolja be neki Róka Rézit, vagyis inkább, hogy tanácsot kérjen a bölcs bírótól, mitevő legyen most ilyen megesúfoltatás után.

Bagoly Bertti a panaszt türelmesen meghallgatta, majd elővette szemüvegét és egy vastag könyvbe lapozva, nagysokára imigyen szólalt meg:

*Aki a jövőbe látna, oly teremtés sehol sincsen!
A jövőt nem tudja senki, csak egyedül*

[a Nagyisten.

Minek jártál titkok után?

Most nem állnál ilyen sután.

Kíváncsiak ne legyetek sohasem a jövőre!

Dolgozzatok, küzdjétek, csak úgy mentek

[majd előre.

Ordas Orbán kellenlenül bár, mégis megköszönte a jótanácsot, s bosszusan hazafelé

tipegett, de magába újra megfogadta, hogyha Rézit kézhez kapja, meggyámhássa, ad majd neki, félig holtra eldöngeti.

Mivel a jövőt senki sem tudja, így hát mi sem tudjuk előre megmondani, hogy Ordas Orbán farkaskoma fenyegetőzését bírja-e váltani?

A ló és a kocsis.

*Szegény vak ló csupa csont, bőr,
Vérző, sebes a lába.*

*S a kocsis az ostorával,
Úti, rugja, cibálja.*

*Leroskad a kövezetre,
Az ütések száza éri.
A korbács is sir, ha rá vág...
Ördögember ő nem érzi.*

*Mióta él csak a hajrá!
Folyton csak a robot, munka.
A megterhelt, nagy szekeret
Húzná szegény, de nem bírja.*

*Szegény vak ló, egyszer régen
Volt ő is kedves csikócska,
Ördög ember tönkre verte,
Meghalni volna jó még ma.*

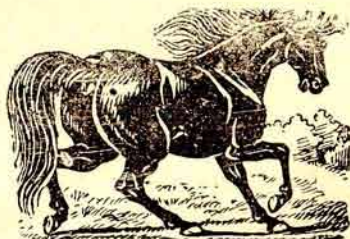
*Vaksi szeme könnybe lábad,
A fejét is alig tartja,
Reszket belül szegény szíve,
Szólna, de senki sem hallja.*

*Ököllet szemébe sujtnak,
S még mindig él szegény pára,
Óh, hát ez a gonosz ember,
Nem is gondol a halálra?*

*Nem gondol az ítéletre,
Hogy neki is meg kell állni,
Egyszer Isten színe előtt,
S mit fog akkor kitalálni?...*

*Mit fog ottan kitalálni,
Ahol hazudni nem lehet,
Miért bánt így a lovával,
S miért viselt ember nevet? ...*

S. Sillay Erzsébet.

Kétnek a szálak.

Amerikai kedves munkatársunk küldte karácsonyi üzenetét a kis cimboráknak az alanti érdekes közlemény.

Igaz történet egy indián ifjúról.

Hadd mondjak nektek egy igaz történetet, melyet egy amerikai tanár mesélt nekem, mikor egy este a tűzhely mellett indiánusokról beszélgettünk:

„Bizony, mondotta Smith tanár úr, régenté azt tartottuk, hogy a legjobb indián a halott indián. Bezzeg rég beláttuk, hogy jobb lett volna szövetkeznünk ennek a titokzatos földnek az uraival. Meg is kísérelünk most mindent, hogy arra bírjuk az indiánt, hogy üljön velünk egy asztalhoz, de mindhiába. Még angolul sem tanulnak meg. Volt nekem az egyetemen egy indián diáktársam. Okosabb volt még a tanároknál is, éles volt az esze és a szíve olyan lágy, mint egy falat kenyér. Az állam fizette a tandíját, minden egyéb költségét. Az egyetemen akarták tartani tanárnak. Le is vizsgázott olyan nagy és sok kitüntetéssel, mint egyetlen diák sem előtte, sem utána. Hazament akkor szünetidőre — és soha többet hírét nem hallottuk.“

Smith tanár úr tűzbe meredt. Majd kiverte a pipáját, újra megtöltötte és folytatta:

„Valami tíz évvel ezután a vizsga után egy barátommal meglátogattunk egy indián területet. Lovon mentünk, mert falut is akartunk látni és azokhoz nem vezetnek autók. Estefelé érkezünk a nagy hegyek aljába és a lenyugvó nap fényében ott láttuk a sátrakat egy keskeny völgyben. Fáradtak voltunk nagyon és ott akartunk háltni az indiánokkal, de ahogy sem bírtunk tolmácsot találni. Egyszerre csak megszólalt valaki a hátunk mögött gyönyörű angol nyelven: „Barátaim, az én sátramban van még hely a számotokra!“ Ijedten fordultunk meg: ott állt a diáktársam, bőrből öltözve, hosszú pipa a szájában, mellette karsú indián felesége, csecsemővel a karján.“

Szótlanul ültünk a tűz körül, megérezük, mekkora megvetést érzett az az indián mindazon dolgok iránt, melyekért mi feláldozzuk igazi boldogságunkat, mennyire megvetette a pénzt, a hírnevet és fényt és inkább hazament törzséhez, bőrből öltözött és sátorban lakott. Smith tanár úr csendesen pipált és a tűztől veres arcával maga is olyan volt mint egy igazi, öreg indián.

A fehér ember sokat vétett vörös testvére ellen. Mikor annakidején néhány száz évvel ezelőtt rátette lábát az északamerikai partok homokjára, az ország belsejében óri-

ási bivalycsordák legeltek és húsaik árus törzsek egyik főtápláléka volt. Ezek az ezernyre menő csordák délre vándoroltak, tavasszal északra és ilyenkor mindent törzs igyekezett meglesni az útjukat. Jaj annak a törzsnek, amely nem találkozott a bivalyokkal! Az éhínség szörnyű kísértete fenyegette életét. Esténként, a tűz mentén, bivalyokról meséltek a törzs vénei.

A bivalycsordák életének végét vetette a fehér ember puskája. Különösen mióta vasút kötötte össze az ország nyugati és keleti partját, az utasok a vasúti kocsik ablakaiból százával lőtték le a gyönyörű, óriási, bozontos állatokat, sokszor még meg sem nyúlták őket, hanem otthagyták a sakáloknak prédául. És aközben a vörös ember éhen halt.

Legközelebb elmondok nektek egy mesét abból az időből, amikor a bivalyok és az indiánusok még békében éltek a végtelen amerikai síkságon.

Mrs. D. Goodman Daniels Felicitas.

Az első hó.

Írta: Sándor bácsi.

JULISKA (a szomszéd fiúhoz): Pista, Pista, — esik a hó!

PISTA (egykedvűen). Hadd essék! Miért kell azért annyira óbégatni?

JULISKA: Ejnye, Pista, te úgy teszel, mintha nem is te kívántad volna jobban a havat...

PISTA: Sok mindent kívánunk, amíg élünk...

JULISKA: Igen, igen de éppen te voltál az, aki majdnem kétségbeestél angyaljáráskor, hogy sáros, fekete az ucca... Szomorúan mondtad: „Vége, az idén fekete karácsonyunk lesz!“

PISTA: Mondtam, mondtam, — sok mindent mond az ember...

JULISKA: Téliapó ime, meghozta a havat. (Puff! egy hólabdát röpít a Pista fejébüjének.)

PISTA (az egykedvűséget nem tudja tovább játszani): Julis, Julis! Ejnye nő! (Puff, repül a hólabda a Julis kontyára).

Csak a kezdet nehéz, a többi magától jön. Folyik a vidám hólabdázás!

Ma is történnének csodák.

Irta: Holstein Mária.

Juli néni nagyon öreg volt már és egy seppet sem látott. Szemevilága, jobb keze, ugri-bugri lába Sanyi volt, az ő egyetlen kis árva unokája.

Ott laktak a falu végén, dűledező fehér háziköbön.

Karácsony előtt történt: Juli néni a botjára támaszkodva áll a kapuban s nézi-nézi világtalan szemeivel az országutat, azaz hogy inkább hallgatózik nem jön-e még kis unokája.

A városba küldte még a reggel, hogy adja el a kendermagos tyúk tojásait. Már estére jár az idő, mert a kendermagos már elült és Sanyi még nem jön. Hátba baja esett?

Áll-áll az öreg, de a fiú lába csak nem koppan. Az eső zuhog, a falusiak jajveszkelnek:

— Igazi ítélet idő! — s azzal sietnek haza. Szegény öreg asszony megint egyedül marad s megint hallgatózik.

— Hogy zúg a patak, megindult a jég karácsonykor! Ki hallott ilyet? Szegény Sanyi még bele esett s ő soha sem simogatja többet bársonyos haját, sohasem hallja többet vidám kacagását!

Vissza megy a házba eloltja a tüzet, felteszi a reteszt s aztán elindul a fiú elé.

A szomszéd Sári utána kiált:

— Ne menjen kend Juli néni még baj éri!

— Ne félj, ismeri az én botom az utat!

Tapogat s megy... A vizes hó nagyot loccsan lába alatt, a szél mérgesen ráncigálja vékonyka kendőjét, az eső cseppek összevegyülnek világtalan szeméből hulló könnyekkel;

— Sándor, Sanyikám, Napvilágom!

Senki sem felel, csak a sziklák felől halatszik a patak zúgórohanása s az ütődő jégtáblák robaja.

Juli néni csak megy-megy... Nem tudna szót adni, hogy meddig. Egyszer csak botja kövekre koppan. Hát már a városba érkezett... Itt a nagy ház... No most, ha jobbra fordul s végig megy az utcán, azután meg balra tér a negyedik kapu mellett megtalálja a Boltosné nagyságát, ki a tojásokat megszokta venni, hátba tud valamit Sanyiról.

De milyen különös, a városban mindig annyi szekér zörög, annyi ember jön-megy, most egy lélekkel sem találkozik, csak tá-

volról hall valami panaszos lármát, csak annyit ért hogy árvíz, árvíz...

No de szerencsésen az utca végére éri és balra fordult.

Ejnye, milyen tócsába léptem! motyogja újra neki indul, de akárhová lép mindenütt víz. Fordul jobbra, megy balra, tér vissza újra csak víz-víz... Már egész térdig ér!... Az ár sebes, majdnem elsodorja... Az öreg asszony megrémülve áll a jeges vízben. Sanyira gondol s imádkozik:

— Istenem, ha már itt kell elpusztulnom legyen meg a te akaratod, csak az unokámat őrizd meg minden bajtól!

Mintha Isten hirdetné is az akaratát: erős férfi hang cseng át a víz harsogásán:

— Néni, néni erre jöjjön, a lámpa irányába!

Juli néninek örömtől dobban a szíve! — Itt a szabadulás! De a lámpát nem látja, aztán már ereje sincsen nem állhat ellent a víz sodrásának.

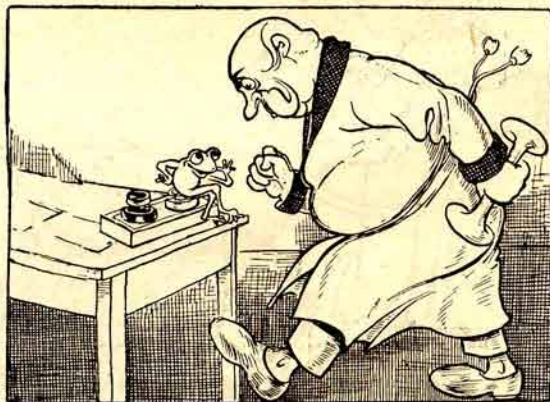
Egyszer csak érzi, hogy két erős kar felemeli s viszi-viszi a szárazon leteszi.

Jaj, csak annyira gyöngö, hogy alig állhat a lábán. De a jóságos úr nem hagyja el, hanem kikérdi tőviről-hegyire, hogy ki és honnan jött.

Kutykuruty Tóni izgalmas mérkőzése Etyepety Kajetán úrral.

Irta és rajzolta: Papp Jankó bácsi.

7. kép.

Remegve bontja fel s kiugrik a béka,
Bácsi a méregtől, vörös mint a cékla.
A furcsa kis béka bókol, pukkedlizik,
Etyepety elképed, de bizony nem hízik.

Mikor hallja, hogy falusi, hát megakad, hogy most hirtelen hová vigye? Hát csak ott van egy kis fiú, a hangjáról ítélve, olyan forma s románul könyörög az úrnak, vigye hozzájuk az öreg nénit, náluk jó meleg van.

Milyen csodálatos Juli néni egész életében csak magyarul beszélt s most a gyermek szavát mégis érti.

Amíg Istennek csoda dolgain elmélkedik az öreg, a gyermek már el is szaladt az apja után s már vissza is jött vele.

Ketten aztán beviszik egy jó meleg konyhába. Ott egy asszony veszi át, levet közteti s ágyba fekteti, aztán forró herbe-teát itat vele. Közben beszélgetnek, az asszony románul biztatja, bátorítja, vigasztalja. Juli néni magyarul magyarázgatja, hogy jól is lenne most már minden, csak az unokájáért búsul.

Egészen jól megértik egymást. Az asszony behívja az urát, aki kissé beszél magyarul s az megkérdi hogy is hívják a fiút.

Azzal nyakába kapja a bundáját s megy. Addig jött-ment a szárazon, no meg a vizen a csolnakkal, míg a boltosnénál reáakadt Sanyira, akit az árvíz odarekesztett. Vitte is nagyanyóhoz...

No, volt öröm meg is nazin dorka is tánera perdült. állant
Másnap este már otthon írt
a szép karácsonyi éneket: am

Krisztus urunknak áldott s... sen
Angyali verset mondjunk szent ünnep
Mely Betlehemnek mezejében régen zengett eképpen.

Etessétek gyermekek a madarat.

Tél az idő, fagyos szellő fújdogál,
Nagy pelyhekben csillogó hó hulldogál.
Dideregve éheznek sok kis madár,
Olyan pusztá, kifosztott lett a határ.

Jó gyermekek szánjátok a madarat!
Hisz a madár nem vethet, nem arathat.
Szórjátok ki nekik magot — eleget,
Igy könnyebben viselik a hideget.

S ha eljő majd a szép tavasz, kikelet,
Dalolgatnak nektek sok szép éneket.

Két szép szárnyas angyal, mindnek van most dolga. Levelet írt nekik Feri, Misi, Olga. „Drága jó angyalok, nehéz az életünk, ágyut, puskát kardot ne hozzatok nekünk. Inkább cipőt, könyvet és jó meleg ruhát. És egy szép rágyogó, kicsi karácsonyfát. — Igazuk van nekik! — így mond a két angyal — már is készülődnek csengő zengő hanggal; karácsonyfát visznek kicsi szánra téve, elérnek hova kell karácsony estére.

Karácsonyfa meg van rakva.

Irta: Peres Sándor.

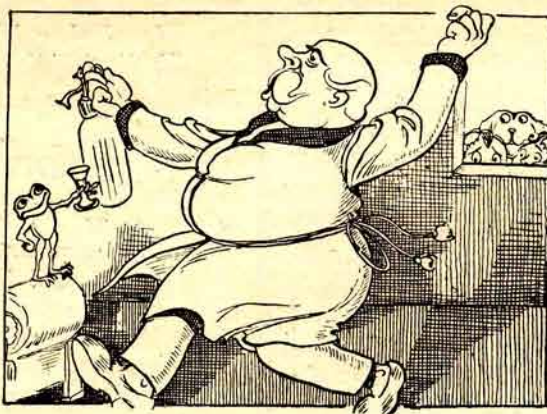

Im előre leküldte az
Angyal a karácsonyfát:
Ráaggatott sok gyümölcsöt,
Szilvát, körtét, mandulát.
Aranyból van a diója,
Hoz szentjánoskenyeret,
Mézes-mázos jó süteményt,
Cukrot, fűgét s egyebet.

De a fának gyümölcséből
Csak olyan gyermeknek ad,
Ki szereti apját, anyját,
S a iskolában szót fogad.
Igérjük, hogy szülőinket
Szeretjük és jók leszünk:
Te meg kedves kis Jézuska,
Jer s maradj velünk!

Kutykurutý Tóni izgalmas mérkőzése Etyepety Kajetán úrral.

8. kép.

Mert ez ő előtte elképzelhetetlen,
Hogy a buta béka így szentelen legyen.
Amde felocsudik, mert ime a béka
Megtricskázta orrát — s ez bizony nem tréfa.
— Ohó, hát így vagyunk — brekegő barátom!
Azt hiszed a tréfát oly könnyen kiálloom!

Csalóddol barátom, van bennem önérzet,
Reád pedig lecsap most a sötét végzet.
Egy szódásüveget fog kezébe Kajetán,
Vége Kutykurutýnak, jaj, jaj, vége van tán!
Amde vak dühében céltalanul csapott,
Útést így a drága tintatartó kapott.

Bandi és a madáretető.

Írta: L. Horváth Sarolta.

Az utolsó sárga leveleket is leráncigálta már a szél a fákról. Reggelenként már kopogásra fagyott a máskor ragadós, vendégmarasztaló fekete sár. Az álmoszemű gyerekek boldogan ugrottak az ablakhoz, mikor ágyaescskájukból megpillantották a dörlepte háztetőket:

— Hó, hó!

De hamar vége volt örömüknek, amikor a fekete földet meglátták:

— Nincs hó, csak megfagyott a sár és dér hullott az éjszaka!

Igy nincs hó, úgy nincs hó, de azért vörökre fagytak a kezecskék, orrocskák, amíg a pirostetős, dombonülő iskolába értek.

A tanítónéni éppen a tizedes törtéket magyarázta. — egyszersak az első padban felemelkedik három szöske leányka, boldogan mutatnak az ablakra.

— Ni, hull a hó! Igazán hull a hó!

No, lett erre öröm! A nagyobb fiúk kiszaladnak a padból s nem győzik nézni a fehér pihécskéket.

— Jaj, csak már mehetnénk szünetre!

Tyű! Micsoda vidám fickándozás esett a hulló hópelvhecskék között. Alig akartak bemenni az iskolába.

Estére már bokáig sülyedtek a szép, fehér hótakaróba. A gyermekek előszedték a szánkát s a hósapkás szénaboglyák közt vidáman csúszkáltak a szérüskertben.

Csak a szegény madarak nem örültek a hónak. Eddig még terített asztal volt az egész határ: most mindent fehér takaró borít.

Az iskolás gyermekek előszedték a szekrényből a tavalyról eltett madáretetőt. A legnagyobb köztük Both András. Ő akasztja fel óvatosan a rúdra a kis házikót, melyet Nusika, Rózsi és a kis Gyuszi teleraktak morzsával, kendermaggal, napraforgómaggal.

Hadd egyenek az éhes madárkák!

Csak egy gyerek nem vesz részt e madarakról gondoskodó szeretetben: Tóth Bandi. Ott áll, az iskolafalához támaszkodva. Kerek kis fejében gonosz gondolatok kergetődznek, amikor az éhes madarakat s köztük a szép sárga csizeket nézegette. Azt a szép sárga madarat mindenáron meg kell szereznie.

Aztán elesenededett az iskola udvara. Szép, derült délután lett. A hó ropogásra fagyott. Piros orrú gyermek közeledett az iskola felé: Bandi. Lopakodva jött, mint aki nem tiszta a lelkiismerete. Meggyőződött róla, hogy senki sem látja s gyorsan a magánosan álló madáretetőhöz megy s a kezében

levő csuporból bekeni a kis ahol a madártáplálék szokott.

Enyves esiriz van a este hozzáragadjon a madarak lába, jönnek.

Bandi örvendezve indult haza. Gondolta magában, hogy mielőtt egészen es lesz, eljön és a megfogott madarak közül megtartja magának a csizet s a többi szabadon bocsájtja.

De este apához vendégek jöttek a szomszéd faluból: Miska bácsi, két fiával, Elemérrel és Gézával. Olyan pompásan elhóglyózott, a három fiú, hogy Bandi el is felejtette a madáretetőt.

Mikor éjfél felé a vendégek elmentek, csikorgott a hó a szán talpa alatt s az ablakon gyönyörű jégvirágok nyíltak.

Rettentő hideg lett reggelre.

És az iskolába siető gyermekek megdöbbenve látták, hogy a máskor oly hangos madáretető most csöndes. Mikor közelebb mentek látták, hogy tele van megfagyott kis madárkákkal.

Lett erre riadalom. A gyengébb szívű gyerekek sírva borultak a padra. A tanítónéni is szomorúan kérdezte meg, hogy kikente be ragasztóval a házikó alját?

Erre felállt Bandi, aki eddig remegve, sápadtan hallgatott az össze-visszabeszélő gyermekek közt. El-elesukló hangon mesélt el a tegnap délután és este történeteket s azt is, hogy első útja reggel a madáretetőhöz vezetett, de már csak halott madárkákat talált. Az éjszakai hidegben mind megfagytak, mert odaragadt szegényeknek a lábuk. Sírva kérte a bocsánatot és ígérte, hogy ezután ő lesz a madarak leghűségesebb gondozója.

Szavát be is tartotta. A vásott Bandiból lett a legioobb állatbarát. Senki sem hordott annyi kendermagot, napraforgót és kenyérmorzsát a madaraknak, mint ő.

Etessétek a kis madárkákat.

Ők tisztítják meg a gyümölcsfákat!

Karácsonykor.

*Csiling, csiling, ki csenget?
A jó angyal üzentet,
Egy pár percre leszállna,
Ha jó helyre találna.*

*Bárcsak, bárcsak bejönne,
Hallottunk már felőle.
Jó gyermeknek osztogat
Babát, könyvet, cukrokat,*

☆ ☆ ☆

Az őrangyal két zsákokskája.

Írta: Scharlné M. Erzsébet.

Tudjátok gyermekek, hogy mindenki, aki a világon él, van tőnn az égen egy őrangyala? Attól a perctől kezdve, hogy az ember megszületik, egészen addig a percig, amíg eltavozik a földről, az őrangyala vigyáz reá. A Jóisten ezeknek az őrangyaloknak kiadja a parancsot: „Erre az emberre vigyázol egész életében, jót sugallasz neki és jóra tanítod. Ha meghallgatja a szavadat, boldog is lesz egész életében, ha nem hallgat rád, ám lássa a sorsát.”

S mikor ezt a parancsot kiadja, mindig átad két kis zsákot is és megmondja: „Ez a jó napok zsákokskája, ez pedig a rossz napoké. Ugyesen osszad be a te emberednek a jó és rossz napokat, hogy ne keseredjen el a sok rossztól, amit kap, de ne is bizza el magát, ha igen jól menne a dolga.”

Még azon a héten történt, hogy két őrangyalka véletlenül összeecserélte a rájuk bízott két ember zsákokskáit s ebből aztán nagy zenebona kerekedett.

A mi őrangyalkánk éppen akkor nyitotta ki a jó napok zsákját s ledobott az emberének egy nagy örömet. De, mikor meghallotta a csetepatét, a kis kíváncsi rögtön odaszaladt, hogy megnézzé, mi történt. S nagy sietségében elfelejtette bekötni a zsák száját, s a zsák szépen fölborult s a jó napok kezdtek kipotyogni belőle, egyenesen le az emberünkhöz a földre.

A földön pedig egyszerre más lett az élete ennek az embernek. Bár semmivel sem érdemelte meg, megváltozott teljesen a sorsa. Eddig olyan volt, mint a többi embereké, változatosan jöttek a jó és rossz napok s ő hol örvendett, hol búsult, hol ujjongott, hol szenvedett, mint mindenki más, aki itt a földön él.

De ettől a naptól kezdve csupa örömből és boldogságból, gyönyörűségből állott az élete. Mindenféle szerencse utólérte, amit csak el lehet képzelni. Az édesanyja, aki nagy-nagy beteg volt, teljesen meggyógyult, két szép gyermeke született, az édesapja, akiről azt hitték, hogy orosz fogságban meghalt, egyszerre váratlanul, egészségesen hazakerült és végül még egy csomó pénzt nyert az osztálysorsjátékon s abból vett két szép házat. A fizetését is felemelték, mert nagyon szép eredményeket ért el a munkájában, szóval állandóan csak örömben volt részük.

Eleinte nagyon boldogok voltak, ő is, meg a felesége is s hálálkodtak a Jóistennek, hogy ennyi jóban részesülnek, de aztán ahogy telt-múlt az idő, már úgy megszokták

a szerencsét, hogy észre sem vették, milyen különleges kegyben részesíti őket az Isten. Már egész természetesnek vették a nekik jutott sok jót és szerencsét s az ember, ha mondták neki, hogy milyen jó dolga van, azt felelte: „Már én ilyen vagyok, szerencses voltam világeletemben s az is maradok.”

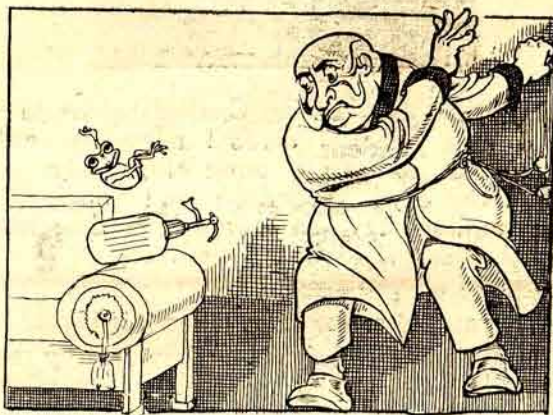
Nagyon elbizta magát s nem tudta, hogy fenn az őrangyalnál még tele van a rossz napok zsákokskája s az őrangyal csak arra vár, hogy elfogyjanak a leesett jó napok s küldhesse utána a rosszakat.

Nemsokára ennek is elérkezett az ideje. Elfogytak az örömök s az anyák kezdte egyenként leeregetni a rosszakat, mert már nem volt mivel cserélgesse.

Hát bizony, egyszerre megváltozott újra az ember élete. De most aztán nem volt benne köszönet. Egymásután érték a sorscsapások. Meghalt először az édesanyja, aztán egy szép iskolás gyermeke. Aztán tűz ütött ki az egyik házában s teljesen leégett. Volt sírás és jajgatás most már a családban, mert már úgy hozzászoktak a jóhoz, hogy nem volt lelkierejük elbirni ezt a sok rosszat. Mind csak jajgattak, átkozódtak, a végén pedig az ember elkezdett inni s azt a kis vagyunkáját, ami még megmaradt, mind a

Kutykuruty Tóni izgalmas mérkőzése Etyepety Kajetán úrral.

9. kép.

Megforgatja mostan a szódásüveget,
S abból a békára hideg tust freccsentelt.
Mosakszik a béka igazi gyönyörrel,
Semmit sem törődve az egész üveggel.
Az öreg agglegény csak ámúl és bámúl
A csodálkozástól csepp, hogy el nem ájul.
S nem gondolva arra, hogy vajjon mit végez,
Csapja az üveget a béka fejéhez.

koetsmában költötte el. Otthon pedig mindig veszekedett a feleségével, semmi sem volt már neki jó a világban.

Nagyon szomorú volt ezután az élete s nem is javult meg egészen haláláig. Sírás töltötte be a házát, az öröm pedig teljesen elkerülte őket, ezután már soha sem tudták, hogy mit jelent az boldognak lenni, s valaminek örvideni. Az ismerősök pedig azt mondták, hogy megérdemelték a sorsukat, mert igen elbizták magukat, amíg jó dolguk

volt. S megfedekeztek nemesak a ról és a nyomorgókról, ha istenrői is, akirnek mindezt

És így jár mindenki, Gyermek úgy tesz, mint ez az ember. Tanu ebből a történetből azt, hogy akármilyen baj ér, a Jóistenhez kell fordulnotok, segít ségért, de akármilyen jól van dolgotok, e ne bízzátok magatokat s ne felejtsetek el há lát adni Neki, mert minden jót és minden segítséget csak Tőle kapunk.

Bemutalkozó.

Ezt a kis cimborát mi mutatjuk be nektek. Szabó Almoskának hívják, I. elemista a kolozsvári Monostor úti ref. elemi iskolájába jár. Most

nem rég lett csak az Új Cimborá olvasója — bár ő még mindent olvasn! nem tud, azért anyukájával az utolsó sorig elolvastatja. Az Új Cimborá egyik előadásán mint Bumfordi, a törpék tanítója ügyesen szerepelt. — Szeretettel köszönt titeket is többi kis cimborék.

Hogyan takarékoskodjunk a cérnával?

Napról-napra drágul minden. Bizony meg kell néznünk hogy mire adjuk ki a pénzt. Minden alkalmat meg kell ragadni a takarékoskodásra. Aki tud, adjon tanácsot másnak is, hogy mivel hogyan lehet takarékoskodni?

A cérnát például soha ne használjuk fécélésre. E célra használjunk hulladék cérnát, vagy pamutot, amit nyerhetünk régi holmik szétbontásából vagy régi, nyütt harisnya-száraz felbontásából. Így takarékoskodhatunk a cérnával.

Karácsonyi levél egy beteg édesanyától.

Kedves Szerkesztő Nén!

Én az idősebb cimborák közé tartozom. Neven Szabady Imréné, a Babuka meg az Öcsike mamája vagyok, akik olyan szorgalmasan leveleznek a Szerkesztő nénivel.

Már régóta készülök írni — de csak most jutok hozzá, hogy ágyban fekvő beteg vagyok. Igaz, még nehezen megy az írás, operáció után vagyok, de azért annyit meg tudok írni, hogy az édesanyák nevében megköszönöm, amit a mi drága kis ujságunk: az Új Cimborá gyermekeink lelki épülése, fejlődése érdekében tesz.

Hozzánk már esztendőnk óta kedves vendégként érkezik mindig ez a kis újság, s nem csak gyermekeim találnak örömet benne, de én, mint felnőtt is igaz lelki gyönyörűséggel veszem a kezembe és olvasom el előbb, mint a gyermekeim.

Most is, hogy a kórházba behoztak, nehez óráim voltak, tudta a férjem, hogy nagyon szenvedek. S mivel kedveskedett? Aminek tudta, hogy mindig örültem ha jött, — behozta az operáció előtt való nap, az akkor érkezett friss Új Cimborát. S mint a gyermek, úgy felejtettem el én is bajom, betegségem. Sietve olvastam végig, mert tudam, hogy másnap kés alá kerülök.

Hála Istennek az operáció sikerült, még ugyan csak lábbadozok, de remélem, hogy a teljes gyógyulás is bekövetkezik. Még megvolt az az örömöm is, hogy Babukával betöboroztuk az ápolónőm kislányait is az új cimborák közé.

Úgy gondoltam karácsonyi ajándáknak küldöm ezt a levelet, hogy a mi kedves szerkesztőnk lássa, hogy nemes munkáját mi, az édesanyák értékelni tudjuk és mellette állunk, s amiben tudunk, szívvvel, szóval, cselekedettel is segítségére vagyunk.

Szeretettel üdvözli
Szabady Imréné és családja.

Hogy kis Cimboráink írnak...

Kedves kis Cimborák!

Én is bemutatnom magam előttetek. Bár már régen tagja vagyok az Uj Cimborá olvasótáborának, csak most írom a bemutatkozó levelem. Az én nevem Keresztes Nagy Éva, IV. el. o. t. A református elemi iskolába

járok, a Bethlen Kollégiumi gyakorló elemibe. Nagyenyeden lakunk. Az Uj Cimborát mindig szeretettel várom és olvasom.

Szeretettel köszönt mindnyájatokat

Nagyenyed 1939. szept. hó.

Keresztes Nagy Éva IV. el. o. t.

Keresztes Nagy Éva.

Lőrincz Jancsi

Jakab Judit, Öcsi és Nusi.

Kedves kis Cimborák!

Itt mutatjuk be nektek egy kis társatokat. Lőrincz Jancsinak hívják. Az enyedi Bethlen Kollégium I. gimnáziumi osztályába jár. Ez a fénykép akkor készült róla, amikor Nagyenyeden a Zizit előadták, s ő a Jókedv tündérének a szerepét játszotta. Az Uj Cimborát most rendelték meg neki.

Szeretettel köszönt mindnyájatokat.

Szeretett kedves Marcella néni!

Mi is bemutatkozunk, mint a többi kis cimborák. Torockón lakunk. A mi nevünk Jakab Judit, Öcsi és Nusika. Én IV. osztályba járok, Öcsi I. osztályba jár. A kis lapot úgy szeretem olvasni, olyan szép mesék és versek vannak benne.

Mutakoztatok ti is be kis cimborák, hogy mi is ismerjünk meg. A szép nyári kirándulás elmaradt, úgy búsuultunk, hogy eljött az eső és nem mehettünk.

Üdvözljük a sok kis cimborát és csókoljuk sokszor Marcella néni kezét,

Jakab Judit, Öcsi és Nusi.

Adjunk egymásnak jó tanácsot!

Hogy takarékoskodjunk a kávéval?

Bár a háború tőlünk messze országokban dúl, azért a kihatását megérezzük. A délővi országok terményeit a legnagyobb nehézségekkel tudják csak hozzánk szállítani. Kávé, tea, rizs, ma holnap eltűnik a piacokról. Mivel pótolhatjuk ezeket a termékeket? A világháborúból emlékszünk rá, hogy a rizst az árpagyöngy pótolta. Az orosz teát, különféle herbateák, s a dióhéj tea. A kávé is pótolhatjuk szója-kávéval.

A szója-babot Kinában, Japánban nagyban termelik. Ujabban nálunk is kezd meghonosodni. Pörköléssel illatos, jó kávé lehet belőle készíteni, pótkávé hozzáadással. Különösen gyermekeknek ajánlatos, mert ártalmatlan. Sorok írója már hosszabb idő óta fogyasztja a szója-kávé jóízűen. A szója-babot terményüzletekben, szövetkezetekben lehet kapni, az ősszel még 8–10 lej volt kilógrammja.

A szója-bab különben főzeléknek is jó, sok helyen kenyérsütésnél is használják krumpli helyett, s mint állattakarmányt is megbeesülik.

Szerkesztői üzenetek.

Munkatársainknak, jó barátainknak és minden kis olvasónknak kellemes karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Ha levelet írtok, a kelet helyét, idejét, osztályotok számát a levélből ki ne felejtétek.

Az is nagyon fontos, ha más városba mentek tanulni, vagy elköltözködtök más lakásba, vagy más helységbe, azt a kiadóhivatallal azonnal tudassátok.

Sok kis cimboránk hátralékba van az előfizetéssel. Kérjétek meg szüleiteket, hogy fizessék ki a hátralékos előfizetéseket, hogy újévig mindenkinek rendben legyen az előfizetése.

*

Pápay Emmus, Herdelicska Magda, Szabó Almos, Birizdó Béla, Fodor Margit és Erzsi, Blau Éva és Laci, Friedmann Elza és Lya, Kerekes Rózália, Vass Jolán, Báló Erzsébet, Kleinberger Jenő, Lukács Éva és Béla, Daróczy Bözsi, Péter Gizella, Földi Gréta, Ludvig Gitta, Végh Attila, Kolozsvár. Oly szerencsések voltatok, hogy megkaptátok az Új Cimborá karácsonyi aranyszivecskáját. No, őrizzétek is meg, mert ez értékes és szép ajándék. A szív a szeretet szimbóluma. Az arany szív hozzá a hűség, a szorgalom, jó-

magaviselet és a lelki tisztaság. Ezt a kis aranyszívet tűzzétek tokba, vagy az imakönyvetekbe, hogy onnan senki ki ne vehesse, s azt ott nagy korotokban is megtaláljátok. — Bálin Erzsi, Kiss Béla, Gráf Hildike, Dobry István, Balázs Matild, Kiss Ica, Leutschaft Melinda, Raab Etelka, Csernátfalva. Nektek is elküldtük a karácsonyi aranyszivecskéket. Megkaptátok-e? Irjátok meg, mert ez nagyon fontos, hogy tudjuk, Akik még egy levelet sem írnak azért a kicsi aranyszívért, hogy tudassák velünk annak megérkezését, azok nem érdemlik meg ezt a kis emléket. — Biró Juliska, Aranyosgyéres, Tóth Klára, Princzinger Bandi, Lukácsovics Erzsike, Bagossy László, Nagykároly, Zawada Karcsi, Oláh Robi, Marosvásárhely, Dévay Karcsi, Szamosfalva, Rácz Hedvig, Nagyszeben, Bodonyi Ica, Nagyszeben, Gábos Zoltán, Csiky Zoltán, Segesvár, Gotthárd Hédy, Temesvár, Mózes Piroska, Pitó Laci, Jasi. Kíváncsian várom a leveleteket, amelyben írjátok, hogy megérkeztek a karácsonyi ajándékszivecskéik. Úgy ragyognak, úgy fénylenek, be a lélek ablakán, mint a tavaszi napsugár a sötét szobába. Mondhatom, hogy örülhet az, aki kaphat egy ilyen kicsi aranyszivecskét.

Abordán Livia, Sighet. A kis szürke veréb hozta hírül nekem, hogy Mára-

Közelednek a huzások

Új sorozatos módszer!

2 huzással egy hónapban!

Minden egyes sorozat 100.000 főrzsszámból áll!

III-ik Sorozat

1939. dec. 15-iki huzással.

Nyeremények:

1 drb.	à	1.000.000 L.
2 "	à	900.000 L.
3 "	à	800.000 L.
4 "	à	700.000 L.
5 "	à	600.000 L.
6 "	à	500.000 L.
7 "	à	400.000 L.
8 "	à	300.000 L.
9 "	à	200.000 L.
20 "	à	100.000 L.
50 "	à	20.000 L.
200 "	à	10.000 L.
1000 "	à	2.000 L.
1600 "	à	1.000 L.
10.000 "	à	800 L.
8.000 "	à	200 L.

IV-ik Sorozat

1939. dec. 18-iki huzással.

Nyeremények:

1 drb.	à	5.000.000 L.
1 "	à	3.000.000 L.
1 "	à	2.000.000 L.
10 "	à	1.000.000 L.
5 "	à	400.000 L.
20 "	à	100.000 L.
50 "	à	40.000 L.
1000 "	à	10.000 L.
4000 "	à	400 L.

Egy negyed sorsjegy ára 200 lej. A sorsjegy csak a reányomtatott sorozatra érvényes. A nyereményeket minden adólevonás nélkül fizetik ki.

Játszanak bizalommal a **Loteria de Stat „Colectura Oficiala”**-nál
Főelárusítóhely: Cluj, Str. Regina Maria No. 46.

ten is van nekem egy hűséges kis kislány, akit Abordán Livikének hívnak, de legutóbb olvasott a kis ujságból, de legszívesebben Adzsitkumár szép meséjét. — Irj Livike, hogy hadd lássam a leveledből, mennyiben volt hasznodra az Új Cim-bora? — *Nagy Laci és Öcsi, Budapest.* Mióta elkerültetek tőlünk, még egy nyúlfarknyi le-velet sem kaptam tőletek. Pedig tőletek is, anyukátoktól is várom. *Spörl Csilla, Vajda-hunyad.* Bizonyára nagyot nőttél azóta, hogy a nyáron nálatok jártam. Félfüllel úgy hallottam a kis szürke verébtől, hogy a kará-csonyi angyal hozzád is készül. No, szót-fogadó, jó kislány légy, hogy üres kézzel ne menjen hozzád a karácsonyi angyal. — *Pop Cicio Magda és Miki, Brassó.* Sokat gondol-tok a szép nyári kirándulásra. Nem felejtet-ted el Miki a János bácsi meg a többi nótákat sem. Az érkező kis ujságot mindig nagy örömmel fogadjátok. Én is épp ilyen szere-tettel gondolok rátok. Hanem a toborzásról el ne feledkezzetek brassói gyermekek! — *Fölföldi Mihály, Zimbru.* Végre, hogy min-den tisztázódott, részünkről eddig sem volt neheztelés. Kellemes ünnepeket kívánunk. — *N. Gombos Mária, Torda.* Örömmel látjuk ismét soraink között. A küldött munka már csak a jövő évben kerülhet sorra, — pár sor megjegyzéssel. Melegen üdvözlöm. — *Móráné Ősz Rózsa, Fejérd.* A színdarab is jó, a monói mese is. Ez utóbbit kérem szépen, ren-desen lemásolva beküldeni, mert a nyomdász urak mindig panaszkodnak a rossz kéziratok miatt. — *L. Horváth Sarolta.* Az életből el-esett kis történet az „Etessétek a madarakat” meséje. Minden bizonnyal építő és tanító ha-tással lesz a gyermekekre. *B. Rafael Anna, Gyulafehérvár.* A kiadóhivatal azért kért 67 lejt a kis Dávidovici Sulitól, mert okt. 1-től január 1-ig, azaz 4 és nem 3 hónapra számí-totta az előfizetést. Szeretettel köszöntelek. — *Csiszár Gyula, Érszöllős.* Eljegyzésekor me-legen gratulálok és tartós boldogságot kívá-nok. Bármikor jó, a déli és délután 5—7 óra közötti időben mindig szívesen látom a szer-kesztőségben.

Erős Ónody Rózsi, Torda. A székely népmesékhez küldött gratulációt köszönöm. Bizony nagy, nagy dolog a mai nyomorusá-gos körülmények között egy-egy új könyv megjelenése. Jól esik észlelnem, hogy van-nak, akik a könyv megjelenését figyelemmel kísérik. — *Bereczky Gizella, Torda.* Az írói tiszteletpéldányt elküldtük. Megkapta-e? — *Dancs Pál Árkos.* Kérem egy lapon meg-írni, hogy a „Zizi” című szöveggönyv után-vételes díja mikor lett elküldve. — *Deák Sándor, bucurești központi iskola.* Örömmel hallom szerencsés új elhelyezkedéséről a hírt,

amely bizonnyal hálásabb működési területé lesz. — *L. Ady Mariska, Bánffy-hunyad.* A hímes ruha jól sikerült munka volt, a gyer-mekek érdeklődéssel olvasták. A színdarabra kíváncsi vagyok. Mi, sajnos, csak rövid da-rabokat közölhetünk. Köszönöm az érdeklő-dést, férjem még mindig katona, s nem is le-het tudni, mikor jöhet haza. Átérezem anyai nyugtalanságát három szép fia miatt, akik szintén katonák. — *Székely I., Magyar Gyöngyvér, Hegyközüj lak.* A kéziratok be-érkeztek, annak idején sorra is kerülnek. Le-veled mélyértelmű befejezésére ugyanazok-kal a szavakkal felelek: Isten legyen velünk! *Vadnay Dezső, Rákoshegy.* Levelét jóleső ér-zéssel olvastam. Szívvel, lélekkel együtt küzd velünk s gondjainkat magáévá teszi. A küldött kéziratokat köszönjük. „A mostoha” című versében egész új megvilágításban ál-lítja elénk a mostohát. Igaz, hogy vannak égetni való rossz mostohák, de vannak édes mostohák is. — *Fodor Lászlóné, Szilágy-somlyó.* Megérkezett-e a kért színdarab? — *Pálur István, Piskolt.* Előre is köszönöm, ha annak a kis tanítónőnek az ügyével érdemi-leg is foglalkozik. Várom az ügyben válaszát.

Vezeti: Jóska bácsi.

Betűrajtvény.

Beküldte: Fazekas András II. g. o. t., Déva.

óóóó R

Kockarejtvény.

Beküldte: Keresztes Erzsébet IV. el. o. t., Gyulafehérvár.

					szín
					leánynév
					főváros (egv betű póto-landó)
					fő n (ekeszthibával)
					t-előtti betű a ábc-ben

Paca-rejtvény.

Beküldte: Nemtudomki.

Éges Marcella Nén!

Külömb ezt rejtvényt. A levelem maga a rejtvény. A nevem nem írom alá, de a jó megfigyelő úgyis kitalálja hamar.

Rosszul fogott ennek a rejtvénytyszerkesztő cimborának a tolla, hogy ennyi pacát ejtett. Ahol feltűnő jelet láttok, ott a levélben mindenütt egy-egy paca eshetett. De nézzük csak meg figyelmesen, nem valami ravasz dologról van szó? Háttha éppen a pacák árulják el a beküldő nevét?

Földrajzrejtvény.

Beküldte: Boros Tibor, Déva.

T . . . . . r

S . . . . . r

Melyik két erdélyi városról van itt szó?

Találós kérdés.

Nevem kéttagu szó csupán. Magam vagyok egy kis madár. Ha az ékezetét megcsereleltek, veszedelmes állattá lehetek. Úgy: első tagom büntetés egy neme. Így: az emberi test alkotó eleme. Úgy második tag, ha az első két betűje hozzájárul, kötelességgé lesz, mellyel munkáinkat végezni kell. Így meg egymagában jámbor házi állat.

Megfejtések:

Szept. 1.: *Pótló rejtvény*: Áprily Lajos. *Rejtett nevek*: 1. Bálint. 2. Bálint. *Kereszt-rejtvény, vízszintes*: 1. Athén, 6. Montreal, 7. Lina, 8. Te, 9. ara; *függőleges*: 1. Amsterdam, 2. tó, 3. HNL, 4. ité(l), 5. NRM, 9. na, 10. RM.

Szept. 15. *Kereszt-rejtvény, vízszintes*: 1. Ragadoz, 6. ásó, 7. gi, 9. ni, 10. ara, 11. aró, 12. só, 14. s. v., 15. orr, 17. Tivadar; *függőleges*: 1. Ragaszt, 2. gá, 3. asu, 4. do, 5. Znio vár, 8. nó, 9. NRS, 13. aratnak, 15. óv, 16. RIO. 2. *Pótló-rejtvény*: Ósírózsa. 3. *Rejtett nevek*: Kisnamény (a szerkesztőnéni szülőfalujának a neve).

Okt. 1. *Képrejtvény*: Szerkesztő néni.

Okt. 15. *Képrejtvény*. Ahány ház, annyi szokás. 2. *Szórejtvény*: Féltség. 3. *Pótló-rejtvény*: Madách Imre.

Nov. 1. *Kereszt-rejtvény, vízszintes*: 1. Szünet, 7. ispán, 8. ős, 10. must, 11. zúz, 12. PZPO, 13. eidő (dieső), 14. első, 15. szől, 16. OIK, 17. OC, 18. ne, 21. nyil; *függőleges*: 1. Szimplon, 2. Zsuzsi, 3. püspök, 4. Rátó(t), 5. ne, 6. t, 8. Ó. U. D. O., 9. szőlő, 11. zizeg, 13. cso, 18.

ni! 19. el, 20. ez. 2. *Betűrejtvény*: Róna. 3. *Földrajzi rejtvény*: Bukarest, Kopenhága, Budapest.

Nov. 15. *Betűrejtvény*: Egyenkabát. 2. *Kockarejtvény*: Jézus. 3. *Pótló-rejtvény*: Nagydobos.

Megfejtést küldtek be: Daday Adám Semesnye (szept. 1), Bálint Erzsébet Csernát-falu, Haas Lya és Mia Buziás Port, Baktay Béla Gyergyószentmiklós, Gálffy Gábor Székelykeresztur (szept. 15), Molnár Anna Margit Egerbegy, Koronki Margit Toroczkó, Friedmann Elza, Daday Adám (okt. 1), Keresztes Erzsébet Gyulafehérvár, Boros Testvérek Déva, Daday Zsolt Semesnye, Gálffy Gábor Székelykeresztur (okt. 15), Soós Irén Piski, Koronki Margit Toroczkó, Orbán József Brassó, Bagossy Ádám Nagykároly, Keresztes Erzsébet Gyulafehérvár, Daday Adám Semesnye (nov. 1), Daday Zsolt Semesnye, Orbán József Brassó.

Nyertesek lettek: Keresztes Erzsébet, (nov. 1), Soós Irén, Baktay Béla.

Karácsonyi ajándék-könyv.

Kis Cimborák! Ha szép karácsonyi ajándéokra vágytok, kérjétek anyagiátul Telekyné Ferenczy L. Marcella „Székely Népmesék” c. most megjelent mesekönyvét, amely tele van szebbnél-szebb mesékkel, képekkel. — Ara 125 Lei és 10 Lei portóköltség

Mikulás, karácsonyi szindarabok, óesztendei versesjáték, anyáknapi, vizsgai szindarabok kaphatók az Uj Cimbora kiadóhivatalában füzetenként 20 Lei és 5 Lei portóköltség.

Marcella néni: Nótás Zsuzska. Sokan olvasták már a kis cimborák közül ezt a szép fehértáblájú könyvet. Ám, még sokan vannak, akik nem ismerik. Kérjék meg a karácsonyi anyagot, hátha meg hozza nekik karácsonyi ajándékkul. — Ara 60 Lei s 5 Lei portóköltség. Az Uj Cimbora olvasóinak 45 Lei s portóköltség.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 pengő. Jugoszláviában 100 dinár, Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltești.

Kormos Jenő, Chiend

* * *

Minden cikkért a szerzője felelős.

UJ CIMBORA

1939. ÉVI

TARTALOMJEGYZÉKE

I. RÉSZ.

Mesék, elbeszélések, történetek és leírások.

<i>I. Ady Mariska: A hímes ruha diadala</i>	350
<i>Balla Ilona: Gyémánt, Grafit, Köszén</i>	35
— Az Úr kertje	247
<i>Benedek Elek: Öregek</i>	376
<i>Bereczky Gizella: Beszélő könyvek</i>	347
<i>Gr. Béldi Margit: Virágmese</i>	273
— A boldogság titka	316
<i>Borsay Gáborné: A mosolygó remete</i>	105
— Villám II. falusi kalandjai	27
<i>Csűrös Emilia: Szarkaláb-urfi</i>	183
<i>Darvasné Péter Zsuzsanna: Olga és a golyák</i>	109
— A csodálatos hegedű	204
<i>Dávid Gabriella: Kecskelábbu-óriások</i>	23
— Hogy lettem én első gimnázista?	279
<i>Deák Berta: Az utolsó jótett</i>	271
<i>Fábiánné B. Ilona Mária: A tél tündére</i>	367
<i>Felszeghy Jolán (Jolán néni): Angyalka</i>	83
— Gonosz Miska, jó Miska	286
— A szívek	327
— Rózsa	361
— Csoda	377
<i>Fisch Kálmánné: A legnagyobb kincs</i>	52
<i>Földes Zoltán: Maki-Maki a fényképésznél</i>	177, 189
— A kis pacsirta és a Leviatán	343
<i>Gál Lajosné: Eszter</i>	19
— Lord	170
— Mult ködéből	217
— Iduska dolgozik	253
— Róka-koma névnapja	335
<i>Mrs. Goodmann Daniels Felicitas: Vadkaesa</i>	22
— Igaz történet egy indián ifjúról	386
<i>Holstein Mária: A szeretet soha el nem fogy</i>	163
— Öröm és bánat meséje	199
— Az édes anya könnyei	135
— Géza haza jön	224
— Ma is történnek csodák	387
<i>Horváth Sarolta: Mese a Jóság és a Gonosz</i>	
ság tündéréről	115
— Őszi szántás	334
— Bandi és a madáretető	390
<i>Kelemen Andor: A veréb és az eperfa</i>	168
<i>Kirjákné Kovács Emma: Jótett helyébe jót</i>	
várj	3
— Mihály bácsi anygala	379
<i>Magyar Gyöngyvér (Székely Irma): Jóbará-</i>	
tok levelei	124, 178
— Az ezüst erdő favágója	365
<i>Markovits Edith: Az okos seregély</i>	290
<i>Móráné Ősz Rózsa: A Tóth Miklós lejecskéje</i>	5
— Az óriások harangjai	240
— A gyöngyvirág meséje	137
— Nagypó mesét mond	317
<i>Nagy Kálmán: Csodahajó</i>	257, 272
<i>Nagy Mikály: Mészároslegényből király</i>	139, 172
<i>Nemecz Károlyné: A póruljárt koma</i>	58

<i>Nemes Nagy Márta: A hóvirág</i>	51
— A diák álma	75
— Anyám arca	131
— Székely, mint gyorspostás	174
— Fény az „I” betűn	312
— Nagypó	364
<i>E. Onody Rózi: A táncos Fáraó</i>	54
— Húsvéti mese	103
— Mese napfényes hazáról	187
— Kuszuka álmodott	207
— Pisti uszkál	254
— A Hargita temetője	346
— Karácsony esti imádság	381
<i>Ősz János: A székely leány szerencséje</i>	9
— A borbély és a szegény ember	67
— Székely mese a Kisküküllő mentéről	235
— A mostoha testvérek	283
<i>B. Rafacl Anna: A majorságudvar lázadása</i>	133, 149
<i>Rozsos Etel: Rongybuba</i>	41
<i>Miklós nagypó: Aki visszanyerte látását</i>	148
<i>Scharlné M. Erzsébet: Az őrangyal két zsákja</i>	391
<i>Sch. Sillay Erzsébet: A tolvaj elefánt</i>	240
<i>Simon Sándor: A hópehely királykisasszony</i>	
és a Jégvirág királyfi	58
— Régi történet	314
<i>Szakál Istvánné: Az aranykutató fiuk</i>	6, 20, 38
<i>Szőcs Béla: A remete</i>	60
<i>Teleky Dezső: A repülő királyfi</i>	68, 85, 101
— Nyuszi Pista viselt dolgairól	117, 185, 222
— A legszebb fogat	345
— Róka Rézi jövődöt mond	383
<i>Telekyné Ferenczy L. Marcella: Mit mesélnek</i>	
az állatok?	13
— A koronás kiesi kígyó	71, 89
— Adzsitkumár	202, 218, 232, 251, 264, 281, 297, 313
<i>Vadnay Dezső: A mi házunk</i>	230
— A persely	266
— Az örökkétartó kenyér	299
<i>Voinovits Géza: A rest többet fírad</i>	167
<i>Vörösváry Ferenc: Tilinkó Pista</i>	151

II. RÉSZ.

VERSEK.

<i>I. Ady Mariska: Az anya munkája</i>	35
— Köszöntő vers	53
— Tavaszvárás	67
— Húsvéti dal	104
— Anyák napján	150
— A jó barátok	174
— Jucika vizsgára megy	183
— Üdvözlő sorok	191
— A pipacs és a nefelejts	206
— Angyalok beszélgetnek	270
— Köszöntő vers	294
— Kár... kár... kár...	318
— Légy könyörületes	370
— Karácsony	379

	Oldal		Oldal
<i>Baja Mihály: Dalol a Kunság pacsirtája</i>	153	<i>Nemes Nagy Márta: Szövönóta</i>	11
<i>Bartha István: Öntöző vers</i>	100	— Húsvéti öntöző vers	102
— Évzáró ünnepen	191	— Mézes Panni	254
<i>Benedek Elek: Kisbaconi temetőben</i>	346	— Megyünk az iskolába	279
<i>Bódis István: Mikulás-nóta</i>	363	— Köszöntő vers apám névnapjára	326
<i>Bodnár Irma: Újévi köszöntő</i>	3	<i>Pásztor Géza: A Monte Pornón</i>	304
— Mese-hullámok	165	<i>Peiőfi Sándor: Füstbe ment terv</i>	66
<i>Farkas István: Tavasszal</i>	76	<i>Pósa Lajos: Boldog anya</i>	27
<i>Földes Zoltán: Köszöntő</i>	2	— Samu	50
— Húsvét	99	— Évike	82
— Anyus örömmünnepére	135	— Feckefiók meg Palika	146
— Igy szeret	298	<i>Sarka Lajos: Madártanya</i>	10
— Halottak estéjén	327	— Józsvü Lacika	59
— Lelkész, tanító, főnök névnapjára	358	— Számtanóra	92
<i>Föföldi Mihály: Föld és nyelv</i>	167	<i>Scharlné M. Erzsébet: Kis Marika</i>	296
— Jó gyermekek kívánsága	188	— Vers a kicsinyeknek	315
— Telekyné Ferenczy László Marcellának	259	<i>Sch. Sillay Erzsébet: Nagyszülők névnapjára</i>	34
<i>Garay János: Mátyás király Gömörben</i>	147	— Tél multán	92
<i>Guthy Jenő: Anyák</i>	137	— A jövő virága	123
— Pünkösdi ének	162	— Édesanyának	130
<i>Gyulai Pál: Géza urfi</i>	178	— Mese a vdarózsáról	193
<i>Hegyi Mózes: Új világban</i>	138	— Vihar előtt	246
— Levél anyámnak	231	— A kakas ébresztője	263
— Kukoricafosztás	333	— Őszi bánat	342
<i>Holstein Mária: Köszöntő apának, anyának</i>	2	— Ló és kocsis	385
— Öntöző vers	98	— Mikulás-látogatás reggelén	360
— Hála	114	<i>W. Szalánczy Ilus: Rózsák a hóban</i>	—
— A mi kis házunk	354	<i>Szepesi Nits István: Emlékezzél</i>	53
<i>Horváth Jenő: Mese egy eltévedt madárról</i>	247	— Tavasz öröm	124
<i>Horváth Sarolta: Eprészés</i>	201	— Erdőben	176
— A székelek	233	— Napos mezőn	208
— Cigány-cica elköltözött	364	— Hegyek	250
<i>Károlyi Lajos: Komoly beszélgetés</i>	121	<i>Szőcs Béla: Misu és a tisztaság</i>	319
— Hogyha nekem...	131	<i>Teleky Dezső: Csak Istennek szól az ének</i>	45
— Mulatás	310	— Téli reggel	51
<i>Kelemen Andor: Cinke-királyfi lakodalma</i>	285	— Köszöntő	131
<i>Kirjákné Kovács Emma: Katóka és Verácska</i>	43	— Nincs véletlen	277
— A két anya	104	— A vén tölgyfa	295
— Pattogatott kukorica	120	— A szülők névnapjára	358
— Anyám	140	<i>Telekyné F. L. M.: Nagyhét</i>	97
— Hajnal	150	— Anyánk névnapjára	129
— Jucika	296	— Virágszedő kiesi Klára	115
— Büvös okuláré	312	— Ne bántsátok a madárfészket	164
— Macko-sors	328	— Az öreg kertész	182
— Otthon	369	— Búcsúznak a feckék	265
<i>Krúszelyi Erzsébet: Öreg anyó</i>	124	— Apa névnapjára	278
<i>Mael Fernec: Mosolygó ég sátra alatt</i>	214	— Halottak napján	325
<i>Móra Ferenc: Veréb</i>	5	— A négy tündér	336
<i>Móráné Ösz Rózsa: A fenyő vágya</i>	78	— Alszik a föld, ébred a Lélek	343
— Tavasszal	86	<i>Tompa Mihály: Diósgyőr</i>	329
— Húsvéti kívánság	98	<i>Vadnay Dezső: A kenyér</i>	72
— Perlekedés	269	— Köszöntő	98
— Üzenet	310	— Anyám	140
— Gyurka a bátor vadász	324	— Mostoha	378
— Kibéd pusztulása	348	<i>Vincze Sándor: Nyári szünidő</i>	199
— Beköszöntött az őszi szél	352	— Dal az aratásról	238
— Angyali zene	375		
<i>Nemecz Károlyné (Eda néni): A kis árva</i>	19		
— Az orvosság	184		
— A játék	219		
— Az alamizsna	332		

	Oldal
<i>Zombory Sándor: Estéli imádság</i> — — —	42
— Tavasz — — — — —	83
— Kegyelem Uristen — — — — —	100
— Tavaszi vers — — — — —	115
— Az édes anyát — — — — —	156
— Pünkösdi ének — — — — —	163
— Díszek — — — — —	198
— Őszi búcsú — — — — —	280
— Az első szó — — — — —	293
— Őszi kép — — — — —	311
— Őszi vigasz — — — — —	328
— Búcsú a nyártól — — — — —	342
— Adventi esték — — — — —	376

III. RÉSZ.

SZINDARABOK.

<i>Bilkay Gizella: A gunyolódó</i> — — —	331
<i>Horváth Sarolta: Andriská és a rádió</i> — —	302
<i>Károlyi Lajos: A fehér bárány regéje</i> — 56,	70
— Az anya szíve — — — — —	87
<i>Móráné Ősz Rózsa: A tücsök és a hangya</i> —	26
— A tavi tündérek — — — — —	119
— Jótett helyébe jót várj — — — — —	138
— A rest tanuló bűnhődése — — — — —	155
<i>Nagy Mihály: Hogy beszélnek az állatok?</i> —	146
<i>Simon Sándor: A hóember</i> — — — — —	37
— Az első hó — — — — —	386
<i>Telekyné F. L. M.: Katonásdi</i> — — — —	42
— Karácsonyi meglepetés — — — — —	368

IV. RÉSZ.

ISMERETTERJESZTŐ CIKKEK.

<i>Goodmann D. Felicitas: Az indiánokról</i> — —	344
<i>Dr. Józsa János: Székely nagymemberek</i> — —	208
<i>Dr. Szász Ferenc: Étessük a madarakat</i> — —	2
— A szamár nem is olyan szamár — — —	40
— A villamosság csodáiból — — — — —	59
— Madár-óra — — — — —	91
— Csodálatos sírkövek — — — — —	104
— Színes selymet fognak fenni a selyem-	137
— Miatyánk a gombostű fején — — — — —	160
— A kínai kereskedő becsülete — — — — —	193
— Csaljuk meg a petrezselymet! — — — — —	226
— Milyen hosszú életűek a fák? — — — — —	230
— Mennyi utat tesz meg az órainga? — — —	246
— Hűséges kutyák — — — — —	288
— Nehéz orvosi szolgálat — — — — —	301
— Érdekes számok az emberi test szerke-	349
— zetéből — — — — —	30
<i>Teleky Dezső: Az elefánt</i> — — — — —	11,
— Hogyan kell illedelmesen enni 157, 172,	274
— 184, 227, 242, 260, — — — — —	240
— Az oroszlán — — — — —	255
— A struccmadár — — — — —	248,
— Hogyan viselkedjünk? — — — — —	320

— Óriási növényeinkről és egy különleges	Oldal
törpefáról — — — — —	363
— Tulipán a magyarok virága — — — —	234
<i>Telekyné F. L. M.: sCevegés Tudóka Ferkóval</i>	121, 154, 175

V. RÉSZ.

VEGYESEK.

<i>Gr. Bethlen Katinka: Játék és rajz is</i> 46, 219,	319
<i>T. Balogh—Szabó Dezső: Adjunk egymásnak</i>	
jó tanácsot — — — — —	14
<i>Czinczár Éva: Játék is, rajz is</i> — — — —	337
<i>Felszeghy Jolán: Adjunk egymásnak jó taná-</i>	
csot — — — — —	31, 246
— Játék — — — — —	242
<i>Dr. Moldován Gergely: Aranymondások</i> — —	22
<i>Dr. Parádi Ferenc: Bélyegrovat</i> — — — —	59, 76
<i>W. Szalánczy Ilus: Aranymondások</i> — — —	358
<i>Teleky Dezső: Aranymondások</i> — — — —	262
<i>Telekyné F. L. M.: Hogy írjuk?</i>	
— Kertészkedjünk kis cimborák!	
— Mit játszunk gyerekek	
— Toborzó	
— Névnapokról	

VI. RÉSZ.

ILLUSZTRÁCIÓK, KÉPEK.

<i>Csiki Endre: Téli kép</i> — — — — —	37
<i>Dr. Éjszaky Ödön: Cimkép</i> — — — — —	229
<i>Foto Friedmann: Cimkép</i> — — — — —	81
<i>Teleky József: Cimkép</i> — — — — —	33, 49
— Humoros kép — — — — —	91
— Cimkép — — — — —	97, 113, 261

VII. RÉSZ.

ALKALMI CIKKEK.

<i>Gr. Bethlen Katinka: Torockói kirándulásunk</i>	301
<i>Hegyi Mózes: De mű nem eresszük el...</i> —	171
<i>Kormos Jenő: A kis cimboráknak írt köszönő</i>	
levél — — — — —	18
<i>Móráné Ősz Rózsa: Pár szó az Uj Cimboráról</i>	258
<i>Nemecz Károlyné: Egy szép karácsonyi aján-</i>	
dékkönyvről — — — — —	351
<i>Dr. Szász Ferenc: Gondoskodjunk a téli virá-</i>	
gokról — — — — —	316
<i>Teleky Dezső: Nagyobb gyermekeknek és</i>	
szülőknek — — — — —	92
— Nehány, szívből jövő, őszinte szó — —	215
— Petőfi Sándor emléke — — — — —	238
<i>Telekyné F. L. M.: Kik dolgoznak az Uj Cim-</i>	
borának? — — — — —	8, 29
— Az Uj Cimborá mult évi tartalomjegy-	
zéke — — — — —	80
— A IV-ik toborzóverseny eredménye —	122

— 276 székely gyermek kérelme — — —	84
— Kis cimborák a képkiállításon — — —	88
— Hét esztendő távolában — — —	99
— Hatvan év határán — — —	132
— Ki hogyan járátja az Új Cimborát? —	146
— Egy csokor gyöngyvirág — — —	150
— Kolozsvári kis cimborák nyári kirándulása — — —	192
— Akik nem fogadnak szót a doktorbácsinak — — —	231
— Benedek Elek halálának tizedik évfordulójára — — —	252
— Az Új Cimborá tizparancsolata 126, 262, —	289
— Iskolanyitásra — — —	263
— Köszönetnyilvánítás — — —	259
— Új évkezdhet — új feladatok — — —	304
— Beszámoló — — —	305
— Szüret — — —	311
— Felhívás — — —	352
— Hírek — — —	262, 358
— Az Új Cimborá 7-ik parancsolatáról —	321
— A józseffalvi gyermekek Új Cimborája —	338
— Kötnék a szálak — — —	344
— Karácsony — — —	375
Vadnay Dezső: A kenyér — — —	156

VIII. RÉSZ.

FORDÍTÁSOK.

Gr. Bethlen Katinka: Az öreg ló — — —	70
— A hamelnai patkányfogó — — —	118
— A mókusz és a farkas — — —	176
Dr. Józsa János: Az erős — — —	108
Nagy Kálmán: A drágagyöngyök — — —	14
— A forrás — — —	153
— A kincs — — —	234
— Az Atya — — —	332
Szőcs Béla: A gyermekek neveléséről — —	116
— Amit nem tud az ember — — —	191
Telekyné F. L. M.: Varsó alapítása — — —	304

IX. RÉSZ.

HUMOROS CIKKEK.

L. Ady Mariska: Jucika meg a róka — — —	86
Hódis Ili: Tik-tak szól a fali óra — — —	252
Krúzselyi Erzsébet: Csacsi-szarka hangverseny — — —	253
Markovits Edith: Ili-babát megloesolják —	109
Móráné Ösz Rózsa: Téli mulatság — — —	23
Papp János: Kutukuruty Tóni — — —	349, 365
Teleky Dezső: Majomkaland — — —	221
Telekyné F. L. M.: Rőf-rőf Tóni — — —	14
— Elefánt Tóbiás — — —	15
— A tudós szobájában — — —	187
— Humoros kép — — —	189, 190, 191
— Mocsári Óáoá és Tóháti Koákoá — — —	268
— Terefere — — —	290

X. RÉSZ.

AHOGY A KIS CIMBORÁINK IRNAK.

Szabó Manci: Bemutakozó — — —	15
Nagy Jenő: „ — — —	—
Marosffy Baba: „ — — —	31
Bőcsa József: „ — — —	—
Márton Emil és Árpád: Bemutakozó — — —	46
Szilveszter Éva: Bemutakozó — — —	—
Luka Sári: „ — — —	—
Szász Kató, Klára, Balázs és Juci: Bemutak. —	62
Daday Zsolt: Bemutakozó — — —	—
Friedmann Elza: „ — — —	—
Patkó Ilona: „ — — —	—
Kádár Margit: „ — — —	—
Moldován Gyöngyi: „ — — —	77
Szalma Magduska: „ — — —	—
Imecsfalvi róm. kat. el. isk. növendékei — — —	94
Molnár Anna Margit: Bemutakozó — — —	110
Réti Róza: Bemutakozó — — —	—
Orbán Anna: Bemutakozó — — —	126
Sebestyén Éva: Bemutakozó — — —	—
Molnár Anna: Bemutakozó — — —	158
Mestitz Anni és Franciska: Bem. — — —	—
Györke Pál: Bem. — — —	178
Somssich Judith: Bem. — — —	—
Fodor Margit és Erzsébet: Bem. — — —	—
Szász Béla és Oli: Bem. — — —	—
Kiss Sándor: Bem. — — —	194
Horváth Emese: Bem. — — —	210
Csiki Miklós: Bem. — — —	—
Alter Olga: Bem. — — —	—
Dobribán testvérek: Bemutakozó — — —	241
Szemethy Etelka: Bem. — — —	274
Könczey Évike: Bem. — — —	—
Mihaleczky Margit: Bem. — — —	—
Kleinberger Jenő: Bem. — — —	289
Biró Zsóka: Bem. — — —	—
Simon Ida: Bem. — — —	—
Vajda Veronka és Julika: Bem. — — —	306
Huros Mártuska: Bem. — — —	321
Gáll Barna és Zsozso: Bem. — — —	—
Fazekas András, Piroska és Sanyika: Bem. —	—
Haas Lya és Mya: Bem. — — —	338
Baktay Béla: Bem. — — —	—
Weida Margit: Bem. — — —	353
Smeták Adél: Bem. — — —	—
Golmann Anny: Bem. — — —	—
Alzner Laci és Irénke: Bem. — — —	370
Bedő Klári: Rajz — — —	270
Bérczes István: Rajz — — —	305
Dévay Károly: A tavasz (vers) — — —	158
Farkas István: A székely püspöknek (vers) —	110
— Az én jó anyámbhoz (vers) — — —	142
— Az ősz (vers) — — —	353
— Az iskolai év kezdetén (vers) — — —	371
Gálffy Gábor: Az ősz (vers) — — —	262
Gálffy Gábor és Péter Lóránd: Tél (vers) —	371
Pereki Anna: Elment az apám — — —	110
Pitő Laci: A becsapott pék (vers) — — —	15
— Vasárnap délelőtt (vers) — — —	141
Weida Margit: A Cimborának (vers) — — —	322